

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Det här är ett temanummer om en/tvåstatslösningen.

De minnesgoda minns säkert att till långt in på 80-talet ville palestinierna ha "ett demokratiskt Palestina". Det var först efter Libanonkriget som Arafat började luta åt tvåstatslösning baserad på 1948 års stilleståndsgränser och i och med Osloavtalet cementerades detta som "den enda möjliga lösningen". Det är den lösningen JIPF (liksom i stort sett hela världssamfundet) har förespråkats sedan bildandet. Även Israel har godtagit denna lösning – på pappret. Men i verkligheten har alla israeliska regeringar gjort allt för att omintetgöra detta – bosättningar, muren, checkpoints, trakasserier, mm. Och nu senast, hotet att annektera stora delar av Västbanken. Detta hot har tillfälligt avvärijts genom det s.k. fredsavtalet med Förenade Arabemiraten och Bahrain, okänt för hur länge. (Märkligt med ett fredsavtal mellan parter, som aldrig har krigat med varandra.) De omfattande bosättningarna och Israels de facto kontroll av hela Västbanken och Gaza har gjort tvåstatslösningen om inte omöjlig så i vart fall mycket svår att genomföra. Så därför är enstatslösningen åter på agendan. I det här numret har vi samlat några artiklar för och emot detta som bakgrund till vår kommande diskussion, som jag tycker att vi bör starta redan på årsmötet den 4e oktober.

Jakub Srebro

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakob Srebro. Per-Ivar Glaser, layout

---

I detta nr

Isratin eller Palestina? 2 • Välkommen till föreningen JIPF:s årsmöte 2020 3 • Yavne: Ett judiskt fall för jämlikhet i Israel–Palestina Peter Beinart 7 • Israel måste räkna med ockupationen ... Henry Siegman 25 • Peter Beinart går inte tillräckligt långt Jeff Halper 30 • Sirensången i 'En Stat' Bret Stephens 33 • Annektering (om än försenad) ... Robert A. H. Cohen 36 • Den mindre omöjliga Israelisk-Palestinska freden Roger Cohen 41 • Peter Beinarts kulturella betydelse Yakov Hirsch 44 • Till vice ordförande Josep Borrell ... 52 • Slaget om område E 1 53

Isratin eller Palestrael?

Den 20 juni 2015

<http://uriavner.com/en/hatur.html>

DET VAR DEN DÄR KILLEN

som hade en världsomvälvande uppfinning: ett flygplan som kan flyga på vatten.

Ingen mer bensin. Ingen mer förorening. Inga fler astronomiska priser. Fyll det bara med vatten, och det kommer att flyga till världens ände.

”Underbart!” ropade folk. ”Visa oss flygplanen!”

”Flygplanen?” sade mannen. ”Jag har haft den stora idén. Jag lämnar det till ingenjörerna att utarbeta de tekniska detaljerna.”

De som kom på ”Enstatslösningen” påminner mig om detta geni. De har en underbar idé. Men det återstår några frågor att lösa.

DEN FÖRSTA FRÅGAN. Hur kan den uppnås?

Det uppenbara svaret är: genom krig.

Arabvärlden kommer att mobilisera sina arméer. Israel kommer att erövras. Segrarna kommer att påtvinga dem sin vilja.

Det här kan bli möjligt inom några generationer. Jag betvivlar det. I en

värld med kärnvapen, krig som kan sluta med ömsesidig utplåning.

Nåja, om inte krig så ”påtryckningar utifrån”.

Jag betvivlar även detta. Den internationella bojkottrörelsen är rätt effektiv, på sitt sätt. Men den är långt, långt ifrån att kunna tvinga israeler att göra något som går emot varje fiber i deras väsen: att ge upp sin suveränitet. Samma sak gäller politiska påtryckningar. Det kan skada Israel, det kan isolera dem – men jag tror inte att det är möjligt i den här eller nästa generation – men inte heller detta skulle räcka för att få Israel på knä.

Övertyga majoriteten i Israel? Man måste vara mycket långt bort från israelisk verklighet för att tro att detta kan hända i den förutsägbara framtiden. I över 130 år nu har kärnan i det sionistiska och israeliska *raison d'être* var israeliskt (eller ”judiskt”) statsstatus. Många människor har dött för det. Varje barn i Israel är indoktrinerat sedan dagis, genom skolan och armén att se staten som det högsta av alla ideal. Frivilligt ge upp det? Inte troligt.

Men för argumentets skull, låt oss anta att enstatslösningen på det ena eller andra sättet blir möjlig. Kanske genom gudomligt ingripande.

Hur skulle det fungera?

I alla mina dussintals debatter med alla slags anhängare till en stat har jag aldrig, inte ens en enda gång, fått ett svar på denna enkla fråga. Inte en enda gång. Precis som med den som uppfann det vattendrivna flygplanet så lämnar de det till ingenjörerna.

Låt oss försöka.

VAD SKULLE staten heta? Ingen enkel fråga.

Framlidne Muammar Khaddafi föreslog "Isratin" (varför inte "Palestrael"?). Jag kan tänka mig "Holyland", "State of Jerusalem" och andra namn. Kanske bara "The United State of Israel and Palestine" (låt oss kalla det för USIP).

Olika flaggor och nationalsånger har kommit som förslag, en del av dem riktigt fyndiga. Kommer någon att vilja offra sitt blod för dem?

Men inte heller det är det verkliga problemet. Det är när vi närmar oss statens verklighet som frågorna mångdubblas.

Välkommen till föreningen JIPF:s årsmöte 2020

Tid: **söndagen 4:e oktober kl 15.00**

Plats: **din dator, surfplatta, eller smartphone.**

På grund av coronapandemin har årsmötet blivit senarelagt, och kommer att genomföras digitalt.

Vill du delta i mötet, eller lägga en motion, **måste du svara på detta meddelande senast den 27:e september**, för att vi ska få möjlighet att förse dig med en länk, då årsmötet kommer att genomföras via "Zoom".

(Zoom är ett IT-verktyg för att delta i videokonferenser online)

På årsmötet sker bl.a. en utvärdering av föreningens verksamhet sedan det förra årsmötet 2019, val till styrelse och andra förtroendeposter, samt planering inför det kommande årets verksamhet.

***Använd detta tillfälle att göra din röst hörd
och att samverka med andra medlemmar!***

Alla JIPF-medlemmar är mycket välkomna! .

Hjärtligt välkommen!
Styrelsen

Hur kommer staten att fungera dagligen?

Hur svårt det skulle kunna vara illustreras av ett enkelt historiskt faktum: sedan andra världskriget finns det inte ett enda exempel på två stater eller två folk som frivilligt har gått samman i en stat. Men det finns tillräckligt många exempel på multinationella stater som gått isär.

Låt oss börja med Sovjetunionen., en mäktig världsmakt. Sen Jugoslavien. Sen Serbien. Tjeckoslovakien. Sudan.

Andra länder hotas av upplösning. Vem skulle ha trott att det aktningvärdiga Storbritannien skulle kunna splittras? Skottar, katalaner, basker, quebecker. Folk från östra Ukraina står i kö. Endast schweizarna, förenade av århundradens historia, tycks immuna. Och även Bosnien och Hercegovina.

Hur det nu än är med det, låt oss se närmare på själva saken.

STATEN måste ha en gemensam armé. Hur kommer den att fungera?

Kommer judar och araber att tjänstgöra i samma trupp? Eller kommer det att finnas separata bataljoner eller separata brigader? Om det blir problem i judiska omgivningar, kommer judiska enheter då att följa order mot sina bröder? I ett krig mot en arabstat,

hur kommer arabiska enheter att agera?

Kommer stabschefen vara en jude eller en arab? Kanske växelvis? Och den allmänna personalen – hälften hälften?

Det är lätt jämfört med polisen. Kommer judar och araber att tjänstgöra sida vid sida, som de gjorde under det brittiska mandatet, när praktiskt taget alla lokala poliser tillhörde hemliga nationalistiska organisationer?

Hur kommer denna poliskår att undersöka nationalistiska brott? Vem kommer att vara överinspektör?

Sen är det frågan om skatter. Från och med nu är israeliska judars genomsnittsinkomst 25 gånger högre än arabers i det ockuperade Palestina. Nej, det är inte ett tryckfel. Inte 25 % högre. 25 gånger högre!

Kommer de att betala samma skatter? Mycket snart skulle judiska medborgare klaga över att de betalar för nästan hela de palestinska medborgarnas välfärd och utbildning. Problem.

SEN ÄR DET problemen med den politiska strukturen.

Självklart kommer det att finnas allmänna och fria val. Hur kommer medborgare att rösta – utifrån sina klassintressen eller utifrån etniska linjer?

Erfarenheter i många länder tyder på att den etniska identiteten kommer att ha företräde. I dagens Israel är det regel. Under det brittiska mandatet fanns det bara ett gemensamt parti: det Moskvatrogna kommunistpartiet. Kvällen före kriget 1948 splittrades det mellan judar och araber. I den nya staten Israel återförenades de (på order från Moskva) men splittrades sen igen. Nu är det i praktiken ett arabiskt parti med få judiska anhängare.

1984 deltog jag i grundandet av ett nytt parti, The Progressive List for Peace, baserat på strikt jämlikhet: vår Knesset-lista var arab, jude, arab, jude upp till 120 st.

I två följande valkampanjer kom vi in i Knesset. Men en konstig sak hände: nästan alla våra väljare var araber. Snart därefter försvann partiet.

Jag misstänker starkt att i USIP kommer samma sak att hända: I parlamentet möter två block varandra i ett klimat av ständig och ömsesidig fientlighet. Det kommer att bli extremt svårt att bilda en arbetande regeringskoalition bestående av faktorer från båda sidor. Se på Belgien, en annan problematisk binationell stat.

En del som stödjer enstatstanken erkänner att projektet bara är rimligt om båda folken helt ändrar sina grundläggande attityder, och en anda av ömsesidig kärlek och

respekt ersätter det nuvarande nationalistiska hatet och föraktet.

För ca 60 år sen hade jag ett samtal med den dåvarande indiska ambassadören i Paris, Kavalam Madnava Panikkar, en mycket aktad statsman och forskare. Vi talade förstås om israelisk-palestinsk fred, och han sade: "Det kommer att ta 51 år!"

Varför precis 51 år, frågade jag överraskad. "Därför att vi behöver en ny generation av lärare", sade han. "Det kommer att ta 25 år. De här nya lärarna kommer att fostra en ny generation med elever som kommer att kunna skapa fred. Det kommer att ta ytterligare 25 år. Att skapa fred kommer att ta ett år till."

Nåväl, 51 år har gått, och fred är längre bort än nånsin.

Äktenskapsmäklare tenderar att säga: "De älskar inte än, men en gång de har gift sig och fått barn, kommer de att älska varandra."

Kanske. Hur lång tid kommer det att ta? Hundra år? Tvåhundra år? Långt dessförinnan kommer vi att ha dött.

Huvudargumentet mot visionen om en enstatlösning är att den snart kommer att bli slagfältet för en evig konflikt, som Libanon. Det kommer inte att bli en dag av inre fred.

Den största faran är att i en sådan stat, med en växande arabisk majoritet, kommer rika och högutbildade judiska medborgare

sakta att flytta (som en del gör redan nu). Till slut kommer bara de fattiga och dåligt utbildade att vara kvar – en liten judisk grupp i en annan arabisk stat.

Jag har en dold misstanke om att en del av de araber som stödjer enstatslösningen gillar idén av endast den anledningen: för att få ett slut på Israel.

Israeliska judar och palestinska araber är två av de mest nationalistiska nationerna i världen. Man måste vara extremt optimistisk - t.o.m. mer extremt än jag – för att tro att detta kommer att fungera.

Ett ärligt avslöjande: Förr trodde jag på "Enstatslösningen", långt innan termen var uppfunnen. 1945, när jag bara var 22 år gammal, bildade jag en grupp som var hängiven mot idén om att den nya hebreiska nationen i Palestina och den arabiska nationen i Palestina, bundna av gemensam kärlek till landet, skulle bli en gemensam nation och leva i en gemensam stat.

Vår ideologi förorsakade rabalder i den sionistiska gruppen i landet. Vi blev allmänt fördömda. Men under 1948 års krig, när jag kom i omedelbar kontakt med den palestinska verkligheten, gav jag för alltid upp denna vackra idé och från 1949 och framåt var jag en av dem som skapade idén om tvåstatslösningen.

Jag hyser stor respekt för anhängarna av enstatslösningen. Deras motiv är

beundransvärda. Deras vision ädel. Men den hänger inte ihop med verkligheten.

JAG SKULLE vilja klargöra en sak: för mig är tvåstatslösningen inte ett recept på separation och skilsmässa, utan tvärtom ett slags bröllop.

Från dag ett, för 66 år sen, när vi, en liten grupp, höjde fanan för tvåstatslösningen, stod det klart för oss att de två staterna som lever nära varandra i ett litet land, måste leva i nära samarbete. Gränser måste vara öppna för folk och varor att röra sig över, ekonomierna nära sammanflätade. Någon slags konfederation är oundviklig. Attityder kommer sakta att förändras på båda sidor.

Uppfattningar kommer att formas. Vänskaper etableras. Affärsintressen kommer att övertyga folk. Människor kommer att vilja arbeta tillsammans och kommer att tycka om varandra. Som araberna säger: Inshallah.

När jag får frågan om detta är den bästa lösningen är mitt svar: "Det är den enda lösningen."

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1434730162>

Översättning
Anja Emsheimer

Yavne: Ett judiskt fall för jämlikhet i Israel–Palestina

Den 7 juli 2020 av *Peter Beinart*

VAD ÄR DET SOM GÖR NÅGON TILL JUDE – inte bara jude till namnet utan idag en jude med bra anseende? Att vara en riktig jude innebär i haredi-kretsar att man följer religiös lag. I judiska vänsterkretsar betyder det att man kämpar för progressiva frågor. Men de här miljöerna är undantagen. I judiskt liv i allmänhet – där makt och respekt råder – betyder detta att vara jude framför allt att stödja existensen av en judisk stat. I de flesta judiska samhällena i världen innebär ett avståndstagande från Israel ett större kättereri än att ta avstånd från Gud.

Anledningen är sällan uttalad, för det mesta därför att den anses vara uppenbar: Att motsätta sig en

judisk stat betyder att riskera en andra förintelse. Det försätter det judiska folket i existentiell fara. Under tidigare epoker kallades bannlysta judar för apikorsim, icke troende. Idag kallas de för kapos, nazistkollaboratörer. Genom ett historiskt trick som gör palestinier till nazister, har skräcken för förintelse kommit att definiera vad det innebär att vara en autentisk jude.

Jag växte upp med dessa antaganden, och de omger mig fortfarande. De genomsyrar de församlingar som jag ber i, skickar mina barn till skolan i, och har många av mina närmsta vänner i. Genom åren har jag lärt mig hur jag ska leva i de sammanhangen medan jag offentligt ifrågasätter Israels handlingar. Men att ifrågasätta

Motion till JIPF:s årsmöte, 2020

Vid medlemsmötet i JIPF Göteborg beslöts enhälligt att i avvaktan på stadgereform omformulera punkt 6.

Vårt förslag är att den skall lyda:

6. Motsättningar och konflikter skall lösas genom förhandlingar.

Motivering:

Nuvarande skrivelse öppnar för tolkningen att JIPF stödjer väpnat våld och terrorhandlingar från de olika parterna i konflikten.

För JIPF Göteborg: Ingalill Aspelin, Kenneth Hermele, Olle Katz , Robert Lyons, Annkatrin Meyerson, John Panovsky, Gil Tarshys

Israels existens som judisk stat är ett annat slags brott – beslätat med att spotta i ansiktet på människor jag älskar och att svika de institutioner som ger mitt liv mening och glädje. Dessutom har judisk statsstatus länge betytt mycket för mig. Så jag har respekterat vissa gränser.

Tyvärr har verkligheten inte gjort det. För varje år som går har det blivit tydligare att judisk statsstatus inbegriper ständig israelisk kontroll över Västbanken. Med varje nytt val och oberoende av vilka partier som kommer i regeringsställning, har Israel fortsatt att stödja judiska bosättningar i ett område där palestinier saknar medborgarskap, rätt till lagligt förfarande, rörelsefrihet, och rätten att rösta på den regering som dominerar deras liv. Israel har byggt motorvägar åt dessa judiska bosättare så att de lätt kan ta sig över den gröna linjen – som sällan syns på israeliska kartor – medan deras palestinska grannar försmäktar vid checkpoints. En av Israels mäktigaste politiker har sitt hem på Västbanken, två domare i högsta domstolen och den nyaste läkarutbildningen.

Nu har premiärminister Benjamin Netanyahu lovat att annektera delar av den mark som Israel brutalt och odemokratiskt har kontrollerat i decennier. Och i och med att jag sett allt detta avslöjas, har jag för första gången i mitt liv börjat undra om priset för den stat som gynnar judar framför palestinier, är för högt. Det handlar ändå om människor – alla

människor – och inte stater som skapat b'tselem Elohim, till Guds avbild.

Det är dags för liberala sionister att lämna målet med skilsmässan mellan judar och palestinier och omfatta målet med judisk-palestinsk jämlikhet.

Den smärtsamma sanningen är att det projekt som liberala sionister, som jag själv, har ägnat oss åt i decennier – en stat för palestinier skild från en stat för judar – har misslyckats. Den traditionella tvåstatslösningen erbjuder inte längre något tvingande alternativ för den väg Israel för närvarande är inne på. Den riskerar i stället att bli ett sätt att kamouflera och göra den vägen möjlig. Det är dags för liberala sionister att överge målet med judisk-palestinsk skilsmässa och omfatta målet med judisk-palestinsk jämlikhet.

För det måste man inte överge sionism. Det kräver att en förståelse för den återupplivas som i hög grad har glömts bort. Det kräver att man gör skillnad mellan form och själva kärnpunkten i den. Kärnpunkten i sionismen är inte en judisk stat på Israels mark; det är ett judiskt hem på Israels mark, ett blomstrande judiskt samhälle som både erbjuder judar en tillflykt och berikar hela den judiska världen. Det är dags att utforska andra sätt att uppnå det målet – från konfederation till en demokratisk binationell stat – som inte kräver att man underkuvar ett

annat folk. Det är dags att föreställa sig ett judiskt hem som även är ett palestinskt hem.

Judar har vid andra kritiska ögonblick i vår historia kunnat skilja mellan form och själva kärnpunkten. För ungefär tusen år sedan innebar judisk tillbedjan att komma med offergåvor till templet i Jerusalem. År 70 e.Kr. när templet var på väg att falla, såg rabbi Yochanan ben Zakkai framför sig ett alternativ. Hans berömda fråga till härskaren i Rom var ”Ge mig Yavne och dess vise män”. Från akademierna i Yavne kom så en ny form av dyrkan som grundade sig på bön och studier. Att offra djur visade sig inte vara viktigt för en jude. Ej heller att stödja en judisk stat. Vår uppgift i nuläget är att föreställa oss en ny judisk identitet, en som inte längre likställer palestinsk jämlikhet med judiskt folkmord. En som ser palestinsk befrielse som lika väsentlig som vår egen. Det är vad Yavne innebär idag.

FÖR ATT FÖRSTÅ VARFÖR den klassiska tvåstatslösningen är död krävs det att man förstår hur dess nuvarande inkarnation kom till: genom palestinskt nederlag. Under större delen av 1900-talet strävade palestinier efter en egen stat i hela landet mellan Jordanfloden och Medelhavet. Men på 70-talet började palestinska intellektuella att offentligt medge att denna långa kamp hade misslyckats. Genom att bittert ge efter för verkligheten föreslog de

att palestinier i stället skulle sträva efter vad de kallade en ”ministat” på Västbanken, i östra Jerusalem och på Gazaremsan. 1988, när den palestinska befrielseorganisationen (PLO) erkände Israel, blev detta deras offentliga ståndpunkt. T.o.m. den islamistiska rörelsen Hamas – som inte har erkänt Israel – har upprepade gånger anammat ”ministaten” som bas för långsiktig vapenvila.

Men palestinerna var från början på det klara med vad de behövde i gengäld för denna historiska kompromiss. ”Hörnstenen” i denna eftergift, skrev den palestinska historikern Walid Khalidi i sin banbrytande essä 1978, ”Thinking the Unthinkable”, är ”idén om palestinsk suveränitet. Inte någon halv suveränitet, eller quasi-suveränitet eller ersats-suveränitet. Utan en suverän, oberoende palestinsk stat.” (Fram tills idag motsätter sig palestinier i mycket hög grad restriktioner i suveräniteten för en framtida palestinsk stat.) Ännu ett krav för att acceptera ”ministaten” var att palestinernas territoriella ambitioner inte skulle minskas ytterligare: Efter att ha bosatt sig på 22 % av marken mellan floden och havet kände palestinier att de redan hade slagit sig ner tillräckligt.

Om Israel hade accepterat dessa principer under sina många fredsförhandlingar, är det ingen garanti för att den israelisk-palestinska konflikten skulle ha

upphört. Palestinska flyktingar skulle fortfarande ha velat ha rätten att återvända till sina hem i själva Israel. (Men under de senaste åren har PLO:s ledare Mahmoud Abbas enligt uppgift accepterat väsentliga begränsningar för den rätten.) Palestinierna som bor i Israel som medborgare (ibland kallade "arabisraeler") kan fortfarande reta sig på att leva i en judisk stat. Men två stater skulle ha kunnat bli början till en mer varaktig lösning. Troligtvis får vi aldrig veta det eftersom Israel under de decennier sedan palestinier accepterade en stat på Västbanken, har gjort en sådan omöjlig.

Israel har omvärderat den palestinska "statsstatusen" till att omfatta ett ständigt mindre territorium och ständigt mindre suveränitet. Och kränker således de två viktigaste kraven för en ministat. 1982 varnade den tidigare vice borgmästaren Meron Benvenisti för att klockan var "fem i tolv" för tvåstatslösningen eftersom 100 000 judiska bosättare snart skulle befolka Västbanken och östra Jerusalem – ett antal som han ansåg vara oförenligt med palestinsk statsstatus nära 1967 års gränser. Men som fler judar har slagit sig ner på Västbanken, har Israel krävt att en palestinsk stat ska omfatta mer och mer israelisk mark. Kring år 2000 när bosättarbefolkningen i östra Jerusalem och på Västbanken överskred 365 000 föreslog premiärminister Ehud Barak att Israel skulle annektera 9 % av

Västbanken och kompensera palestinier med en niondel av lika mycket mark inne i själva Israel. Kring år 2020 då antalet bosättare närmade sig 650 000, föreslog Donald Trump – i samråd med Israels premiärminister Benjamin Netanyahu – att Israel skulle annektera upp till 30 % av Västbanken och kompensera palestinier med omkring hälften så mycket mark inne i själva Israel, varav en stor del är öken.

Samtidigt har israeliska ledare klargjort att en palestinsk stat inte kan ha något som påminner om suveräna befogenheter. Barak föreslog att en palestinsk stat skulle acceptera israeliska trupper längs sin östra gräns och Jordanien i 12 år. Netanyahu har gått längre och deklarerat att detta att "inneha sin egen enhet som Trump definierar som stat", då måste palestinier "samtycka till att komplettera israelisk säkerhetskontroll överallt". Med andra ord kan palestinier skapa en enhet som Förenta staterna kallar för en stat så länge som den faktiskt inte är en sådan.

Kommentatorer tillskriver ibland dessa hårdnande israeliska attityder som de desillusionerade effekterna av palestinskt våld. Men under de senaste 15 åren har antalet israeler som dödats av palestinier minskat dramatiskt, i stort sett p.g.a. palestinskt säkerhetssamarbete med Israel: från över 450 st 2002 under den andra intifadans kulmen, till ett genomsnitt på

mindre än 30 per år sedan den andra intifadan upphörde 2005. (Antalet palestinier som dödats av Israel är betydligt högre.) Icke desto mindre har israeliskt stöd för en palestinsk stat stadigt minskat. Under det senaste decenniet och under en tid av relativt palestinskt lugn, har takten i bosättningsarnas utveckling ökat, och israeliska väljare har gjort Netanyahu, under hela sitt liv motståndare till palestinsk suveränitet, till den premiärminister som längst har fungerat som premiärminister, i landets historia. Ekonomer talar om "avslöjad preferens" - som förstår vad folk vill inte genom vad de säger utan vad de gör. Och som den israeliska journalisten Noam Sheizaf har hävdad, israeliska judars avslöjade preferens är tydlig: en stat där miljoner av palestinier saknar grundläggande rättigheter. I och med att utsikterna för en livskraftig palestinsk stat har avtagit, har ett växande antal palestinier anammat tanken på en stat där de åtnjuter lika rättigheter. 2011 föredrog dubbelt så många palestinier på Västbanken och i Gaza två stater framför en stat, enligt data som den palestinska opinionsundersökaren Khalil Shikaki låtit mig få ta del av. I år var de två alternativen faktiskt förenade. Möjligheten av en jämlik stat är särskilt populär bland yngre palestinier. 2019 föredrog palestinier i åldrarna 18 till 22 år, med en marginal på 5 %, enligt Shikaki, en stat. En stat är vad Abbas egen son föredrar.

Idag är två stater och en jämlik stat orealistiska. Den korrekta frågan är inte vilken vision som är mer fantasifull i nuläget, utan vilken som kan ge upphov till en rörelse som är tillräckligt stark för att åstadkomma en grundläggande förändring.

De som försvarar en judisk-palestinsk separation hävdar att en jämlik stat är ännu mindre realistisk än två eftersom det är ännu mer en styggelse mot befolkningen som utövar den mesta makten: israeliska judar. Men då missar man poängen. Idag är två stater och en jämlik stat båda orealistiska. Den korrekta frågan är inte vilken vision som är mer fantasifull i nuläget utan vilken som kan ge upphov till en rörelse som är tillräckligt stark för att åstadkomma en grundläggande förändring.

Tvåstatslösningen – som har kommit att betyda ett fragmenterat Palestina under israelisk de facto kontroll – kan inte det. Den ger inte mer hopp. Och när förtryck möter hopplöshet, kan resultatet bli nihilistisk vrede. 2015 utbröt en "knivarnas intifada" i östra Jerusalem och på Västbanken. De här attackerna av unga palestinier var inte koordinerade; de uttryckte inga politiska krav. Den israeliska journalisten Gershom Gorenberg kallade dem "förtvivlan uttryckt med knivar".

Om tvåstatslösningen sönderfaller utan något övertygande alternativ, kan det bli framtiden: okoordinerade

skrämselattacker. Trumps tillkännagivande av ”fredsplanen” - med sitt underförstådda accepterande av israelisk annektering – har redan satt en spik i i kistan för palestinskt stöd för ”väpnad kamp”. Och om väpnad kamp bryter ut, kommer israeliska och diasporajudar, som redan stödjer en politik som innebär våld mot palestinier, att tolka ett våldsamt palestinskt svar som rätten att få använda ännu större brutalitet.

Idag tycker israeliska ledare att detta status quo är tolerabelt. Men när palestinskt våld avslöjar att det inte är så, skulle dessa ledare kunna – som har omöjliggjort en separation – närma sig en politik med massfördrivning. Den möjligheten är inte lika avlägsen som det kan tyckas. Kända israeler – från författaren Tom Segev till förintelsehistorikern Yehuda Bauer, till Haaretz-korrespondenten Amira Hass samt till den palestinsk-israeliska författaren Sayed Kashua – har varnat för detta i årtal. Mellan en tredjedel och hälften av israeliska judar talar regelbundet om för valundersökare att palestinier borde uppmantras eller tvingas att lämna landet. Förra året när det israeliska Democracy Institute frågade israeliska judar vad som borde göras åt palestinerna i område C – som omfattar mer än hälften av Västbanken – om Israel annekterar det området, var det mest populära svaret att de skulle förflyttas fysiskt. Enligt det israeliska människorättsgruppen B’Tselem är

israelisk politik i östra Jerusalem – som upphäver palestiniers hemvist om de lämnar staden för en längre tid - ”inställd på att pressa palestinier att ge sig av”. Tidigare i år tog Trumps plan upp en idé som länge förespråkats av den tidigare försvars- och utrikesministern Avigdor Lieberman, där Israel skulle rita om sin gräns och placera ca 300 000 palestinska medborgare i Israel utanför landet.

Det är dit som Israel leds i och med att tvåstatslösningen dör. Annektering är inte slutet på den linjen. Det är en station på vägen mot helvetet.

ATT FÖRHINDRA EN FRAMTID där förtryck urartar i etnisk rensning, kräver en vision som kan inspirera inte bara palestinier utan hela världen. Jämlikhet erbjuder detta. Många av de politiska rörelserna från förra århundradet som talade i termer av nationellt oberoende – från Algeriets Nationella Befrielsefront till Vietcong – har bleknat som modeller. Men kravet på jämlikhet – så som den manifesteras i medborgarrättsrörelsen, antiapartheidrörelsen och Black Lives Matter-rörelsen – har fortfarande en enorm moralisk makt. Israels egna ledare inser detta. 2003 varnade den blivande israeliska premiärministern Ehud Olmert för att när palestinier ersätter ”kampen mot ockupation” med ”kampen för en människa, en röst” skulle det visa på ”en mycket mer populär

kamp – och i slutänden en mycket kraftfullare sådan”.

En kamp för jämlikhet skulle kunna lyfta fram palestinska ledare som har den moraliska auktoritet som Abbas och Hamas saknar. Strävan efter en separation lär iakttagare att söka efter palestinskt ledarskap i Ramallah eller Gaza City. Men som den palestinsk-amerikanska affärsmannen och författaren Sam Bahour har märkt, bor de palestinska ledarna som i själva verket mest talar om jämlikhet, innanför den gröna linjen: De är lagstiftare som utgör Israels palestinskt dominerade Joint List. När ledaren för Joint List, Ayman Odeh, höll sitt öppningstal i Knesset 2015, talade han om ”Majid, en arabisk student vid universitetet i Tel Aviv som inte kan hyra en lägenhet ”för folk la på luren när de uppfattade hans accent, eller hörde hans namn”, och om ”Imad och Amal, ett ungt arabiskt par som sökte efter någonstans att bo” i ett land som har byggt ”700 judiska städer och inte en enda arabisk stad” sedan sin tillblivelse. Odeh – som smyckar sitt kontor med affischer på Nelson Mandela och Martin Luther King Jr – lovade också att trygga sårbara judars rättigheter, ”även deras som fått lära sig att hata oss”, eftersom ”även de, liksom vi, är värda jämlikhet”.

Officiellt stödjer Odeh två stater. Men Joint Lists syn på jämlikhet innanför gröna linjen kan sträckas ut till bortom den. Och i USA och runtom i världen innebär det

synsättet all den känslomässiga kraft som Olmert fruktade. 2018 när Knesset var på väg att godkänna en quasikonstitutionell ”Basic Law” som deklarerade att endast judar har rätt till nationellt självbestämmande i Israel, föreslog flera medlemmar i Joint List ett alternativ som i stället bekräftade ”principen om jämlikt medborgarskap för varje medborgare”. När en palestinsk rättighetsadvokat visade de konkurrerande lagarna för fem kongressledamöter från Demokraterna, tillstod de alla fåraktigt att de föredrog den sistnämnda. Om en rörelse för jämlikhet vinner styrka, kommer den fåraktigheten att försvinna då demokraterna anpassar sin syn på Israel-Palestina till sin syn på jämlikhet för USA. Fastän knappt någon känd amerikansk politiker stödjer en jämlik stat i Israel-Palestina, visade en valundersökning vid universitetet i Maryland 2018 att amerikaner i åldern 18 till 34 år redan föredrar idén framför något alternativ, med nio poäng.

En kamp för jämlikhet möjliggör också nya strategier. 1994 skapade Osloprocessen den palestinska myndigheten (PA) som många palestinier hoppades skulle bli embryot till deras stat på Västbanken och i Gaza. Eftersom förhoppningen om en palestinsk statsstatus har bleknat, har PA i stället blivit Israels underentreprenör i att upprätthålla ockupationen, genomföra uppgifter som Israel föredrar att inte

genomföra själva, från att plocka upp skräp till att driva skolor och ta fast tjuvar. Trots att PA har förlorat sin legitimitet, framhårdar man eftersom det ger jobb och ett sken av att ge order. Men man lever också kvar p.g.a. en idé om separation som, men ännu mer farsartat, gör det till en väntande palestinsk regering. Befriad från den idén skulle en rörelse för jämlikhet kunna se PA som en barriär mot palestinsk frihet och söka dess avskaffande. Det skulle kunna innebära risker för vanliga palestinier, men det skulle också dramatiskt öka Israels kostnad för ockupationen, som när man skulle behöva placera ut sina egna soldater och byråkrater att genomföra de uppgifter som man nu delegerar till palestinska hantlangare. Och det skulle blottlägga för världen att det faktiskt bara finns ett land mellan floden och havet.

Stärkt av en rörelse för jämlikhet skulle Jerusalem kunna bli en modell för jämlikhetspolitik i Israel-Palestina i sin helhet. För närvarande är de flesta palestinerna som bor i staden, invånare i Jerusalem men inte israeliska medborgare. Det betyder att medan de inte får rösta i Israels nationella val, får de rösta i Jerusalems lokala val. Förr vägrade de med kraft eftersom det kunde ses som att legitimera Israels kontroll över östra Jerusalem som PLO hävdar är den framtida huvudstaden i deras stat. Men som Ian Lustick, vid universitetet i Pennsylvania,

har pekat på i sin bok *Paradigm Lost*, tyder röstningen på att palestinier i östra Jerusalem skulle föredra ett jämlikt medborgarskap i Israel framför medborgarskap i en palestinsk stat. Om palestinier i östra Jerusalem – som utgör nästan 40 % av stadens befolkning – i stort antal skulle börja rösta i stadsfullmäktige och borgmästarval, skulle de skapa något som knappast någonsin har funnits i Israel-Palestina: en modell för judar och palestinier som delar politisk makt.

SKULLE ALLT DETTA inom den närmsta framtiden kunna leda till ett integrerat, demokratiskt Israel-Palestina? Självklart inte. Men framsteg verkar ofta utopiskt innan en rörelse för moralisk förändring får fotfäste. Enligt en advokat i Nordkarolina, citerad i historikern Jason Sokols bok *There Goes My Everything*, "[d]esegregation var helt obegripligt för den genomsnittliga invånaren i syd" i mitten av 1900-talet. I ett tal efter Långfredagsavtalet som gjorde katoliker till jämlika medborgare i Nordirland, observerade den katolska politikern John Hume, "Det som var det obegripliga är nu det gemensamma". I både Israel och diasporan är den mer fundamentala judiska invändningen mot palestinsk jämlikhet inte att den är omöjlig utan att den är önskad: att den skulle visa sig vara dysfunktionell och utgöra en fara för judar.

Invändningen börjar ofta med iakttagelsen att binationella stater – stater som saknar en övergripande nationell identitet – kan bli våldsamma och instabila. Men Israel är redan en binationell stat. Territoriet under dess kontroll består av två nationer, en judisk och en palestinsk med i stort sett lika stora befolkningar. Den israeliska regeringen styr på olika sätt i olika delar av landet mellan Medelhavet och Jordanfloden, men styr överallt. Det omfattar Västbanken där den israeliska armén – och ingen annan stats armé – kan arresteras vem som helst, var som helst vid vilken tidpunkt som helst, då inbegripet höga tjänstmän i PA. Det omfattar även Gaza vars invånare inte kan importera mjölk, exportera tomater, resa utomlands eller ta emot utländska besökare utan Israels (och i mindre utsträckning Egyptens) godkännande. Israels outtalade binationellism är inte påtaglig i statens politik bara därför att palestinier på Västbanken, i östra Jerusalem och Gaza inte kan rösta på de ledare som styr dem, och palestinska medborgare i Israel – som får rösta – är i allmänhet uteslutna från Israels koalitionsregeringar. Så när kommentatorer säger att ett binationellt Israel-Palestina skulle bli våldsamt och instabilt, är det de faktiskt säger att det skulle bli våldsamt och instabilt om alla kunde rösta.

Men teoretiska bevis hävdar något annat. I en artikel 2010 i World

Politics, och utifrån ett dataset om medborgerliga konflikter från 1946 till 2005, fann statsvetarna Lars-Erik Cederman, Andreas Wimmer och Brian Min att ”etniska grupper är mer benägna att inleda konflikter med regeringen ju mer uteslutna från statsmakten de är”. Likaledes noterar den israeliska forskaren i juridik, Limor Yehuda, i sin opublicerade avhandling, ”Collective Equality”, att många studier ”finns starka samband mellan politisk uteslutning och strukturell diskriminering av etniskt nationella grupper och inbördeskrig.

Resonemanget är intuitivt. I delade samhällen är det mer troligt att människor rebellerar när de saknar ett sätt att utan våld uttrycka sina klagomål. Mellan 1969 och 1994 när protestanter och den brittiska regeringen marginaliserade katoliker i Nordirland, dödade den irländska republikanska armén (IRA) över 1750 människor. När Långfredagsavtalet gjorde det möjligt för katoliker att helt delta i regeringar, upphörde i stort sett IRA:s våld.

Under apartheidtiden använde Mandelas African National Congress (ANC) också våld – som de flesta vita sydafrikanerna antog skulle öka om de svarta fick makten. I en valundersökning 1987 sade ungefär 75 % av vita sydafrikaner att ”vitas fysiska säkerhet skulle hotas av en svart regering”. Särskilt skrämmande var att ANC använde ”halsbandsmetoden” där aktivister

fyllde däck med bensin och snodde dem runt halsarna på misstänkta kollaboratörer och tände på. Men vita sydafrikaner missförstod förhållandet mellan våld och frihet. I sin bok *One Country* citerar den palestinsk-amerikanska författaren Ali Abunimah statsvetaren Mahmoud Mamdani som förklarar: "Så länge det inte fanns något verksamt politiskt alternativ, var det svårt att misstro halsbandsmetoden politiskt." Men "så snart ett sätt att utan våld få slut på apartheid kom som ett alternativ... kunde man knappt hitta någon som förespråkade halsbandsmetoden dagen efter."

Om palestinier inte skulle vara så avhumaniserade i den offentliga debatten skulle det bli uppenbart att även de föredrar att inte döda eller bli dödade när de kan uppnå sina rättigheter på mer fredliga sätt.

Om palestinier inte var så avhumaniserade i den offentliga debatten, skulle det bli uppenbart att även de föredrar att inte döda eller dödas när de kan uppnå sina rättigheter på mer fredliga sätt. Jämför bara palestinier som åtnjuter israeliskt medborgarskap med dem som inte har det. Israels palestinska medborgare som lever mycket närmre israeliska judar än palestinier på Västbanken och i Gaza, skulle kunna terrorisera israeliska judar mycket mer effektivt om de ville. Men terrorism som palestinska medborgare i Israel begår är extremt sällsynt. Den

bästa förklaringen är den som statsvetenskaplig forskning erbjuder. När palestinier i Gaza vill protestera mot israelisk politik, har de få andra alternativ än att uppmuntra Hamas att använda raketeld eller tåga mot stängslet som stänger in dem, och riskera att bli skjutna. När palestinska medborgare däremot vill protestera mot israelisk politik – inklusive den som diskriminerar dem – kan de rösta på Joint List.

Den här avhumaniseringen av palestinier ligger också bakom det vitt spridda judiska antagandet att ett jämlikt Israel-Palestina inte skulle kunna utgöra en fungerande demokrati. Högkåra bland judiska kommentatorer hävdar ofta (inkorrekt) att det i arabvärlden inte finns några demokratier – med slutsatsen att det är något naturligt i arabiskheten som omöjliggör demokrati.

Ett liknande argument gjordes en gång i tiden om afrikaner. "Överallt i Afrika har kupper, uppror och politiskt våld varit utmärkande då etniska grupper har kämpat för överhöghet," tillkännagav 1988 ett sydafrikanskt statsråd. "Varför skulle ett majoritetsstyre vara annorlunda i Sydafrika?" Svaret är att Sydafrika – olikt många andra afrikanska länder – innefattar mycket viktiga förutsättningar för att göra en liberal demokrati mer sannolik. Så även Israel-Palestina.

En av dem är ekonomisk utveckling. Liberal demokrati korrelerar kraftigt

med inkomst per capita., och den kombinerade inkomsten per capita i Israel och de ockuperade områdena är mer än tre gånger så hög som den i Libanon, mer än sex gånger så hög som den i Jordanien, och mer än tio gånger så hög som Egyptens. Förvisso är det en stor klyfta mellan israelers och palestiniers inkomst per capita på Västbanken och i Gaza – en klyfta som kommer att utgöra utmaningar för en demokratisk stat. Men demokrati korrelerar även kraftigt med utbildning och här ligger både själva Israel och de ockuperade områdena mycket bättre till än sina grannar. Graden av läskunnigheten i Mellanöstern och Nordafrika är 79 %. I både Israel och de ockuperade områdena är den 97 %.

Israel-Palestina, liksom i Sydafrika efter apartheid, skulle även de ärva ett demokratiskt system som fungerar hyggligt bra för den privilegierade gruppen. Israel skryter med en kompetent byråkrati, en militär som i stort tar hänsyn till civila ledare och – trots Netanyahus försök att underminera dem – journalister och domare som behåller en betydande självständighet. Judar som är benägna att tro att palestinier inte klarar demokrati, skulle kunna uppmärksamma att varken PA på Västbanken eller Hamas i Gaza regelbundet håller fria val. Men detta bortser från det faktum att förtryck på både Västbanken och i Gaza på olika sätt är en gemensam

strävan av egennyttiga palestinska ledare och den israeliska staten som utövar den yttersta kontrollen. Det bästa exemplet på detta auktoritära samarbete ägde rum 2006: Efter att palestinier på Västbanken, i Gaza och östra Jerusalem hade hållit fria val – som gav Hamar parlamentarisk majoritet – uppmuntrade Israel och USA Abbas att utlysa undantagstillstånd och bortse från resultaten.

Även här är det bättre beviset för hur palestinier skulle agera som medborgare just hur de redan agerar som medborgare. Palestinska medborgare i Israel deltar inte bara i israelisk demokrati. De är på många sätt de israeler som är mest engagerade i liberala demokratiska principer. 2019 fann Roby Nathanson, Dahlia Scheindlin och Yanai Weiss i en valundersökning med unga vuxna att palestinska medborgare i Israel uppskattade yttrandefrihet och jämställdhet mer än israeliska judar. I två andra undersökningar nyligen fann Israeli Democracy Institute att palestinska medborgare snarare än israeliska judar förkastade användande av våld för politiska syften, mer sannolikt stödde integrerade bostadsområden, och mer sannolikt skulle säga att både judiska och arabiska perspektiv på den israelisk-palestinska konflikten skulle tas upp i undervisningen i skolorna. När de fick frågan vilken statlig institution de hade störst förtroende för, svarade judar, "Den israeliska försvarsmakten". Palestinska

medborgare i Israel svarade: ”Högsta domstolen”.

Allt detta tyder på att påståendet att ett binationellt Israel-Palestina inte kan vara fredligt och demokratiskt, är en missuppfattning. Israel-Palestina är redan binationellt. Ju mer jämlikt det blir, desto mer fredligt och demokratiskt blir det förmodligen.

HUR SKULLE det politiska systemet i ett jämlikt Israel-Palestina kunna se ut? Sydafrika efter apartheid utformade en rättighetsförklaring och en stark konstitutionell domstol. Utifrån dessa prejudikat föreslog den palestinsk-amerikanska kommentatorn Yousef Munayyer förra året i Foreign Affairs att det framtida Israel-Palestina skulle kunna besluta om en uppsättning individuella rättigheter som det tog 90 % av den lagstiftande församlingen att förkasta.

Det är en bra början. Men i ett viktigt avseende skulle Israel-Palestina inte kunna se ut som Sydafrika efter apartheid eftersom Sydafrika inte är en binationell stat. Fastän apartheidledare gjorde sitt bästa för att verka för en uppdelning utifrån etnisk och rastillhörighet, såg ANC – som inbegrep vita, indiska och sydafrikaner av blandras i framstående roller – aldrig sig själva som representanter för en separat svart nation utan snarare Den sydafrikanska nationen. När Sydafrika blev en demokrati för hela

sitt folk, behövde man inte lägga till ett bindestreck till sitt namn.

Israel skulle behöva det. I Israel-Palestina finns en judisk nationell identitet och en palestinsk nationell identitet, men inte en judisk-palestinsk nationell identitet, i alla fall inte än. När redaktörerna i den progressiva tidskriften +972 Magazine sökte ett enda, inkluderande namn för att beskriva den enda staten mellan floden och havet, var allt de kom på ett riktnummer.

Det teoretiska beviset är tydligt: Delade samhällen som delar makten arbetar mycket bättre än de som inte gör så.

Som binationell stat skulle ett demokratiskt Israel-Palestina behöva värna inte bara individuella rättigheter utan även nationella rättigheter. I detta är Belgien och Nordirland bättre som förebilder. Det binationella Belgien delegerar enorm makt till sina tre regioner – en består i huvudsak av holländskt talande flamländare, en av fransktalande valloner och en är språkligt blandad – likaväl som ”samhällsregeringar”, som representerar de som talar holländska och franska oberoende av var de bor. Om 75 % av antingen flamländska eller vallonska representanter i parlamentet motsätter sig viktig lagstiftning, kan de blockera det. I Nordirland väljs de två regeringscheferna av de största katolska respektive protestantiska partierna. Mycket

viktiga parlamentariska beslut kräver omfattande stöd av representanter från båda grupperna. Dessa kooperativa – eller ”samverkande” - regeringsformer är inte alltid snygga. Mellan 2010 och 2011 tog det Belgien rekordmånga dagar, 589 dagar, för att bilda regering. Men det teoretiska beviset är tydligt: Delade samhällen som delar makten arbetar mycket bättre än de som inte gör så.

Forskare har föreställt sig olika sätt att anpassa dessa modeller till Israel-Palestina medan de har tacklat kniviga frågor om nationella rättigheter, immigration och militär makt. En del inbegriper federalism, en central regering som – liksom i Belgien eller Kanada – ger makten till lokala organ, genom vilka judar och palestinier klarar av sina egna angelägenheter. Andra inbegriper konfederalism, en judisk stat och en palestinsk stat som var och en ger makt till en överstatlig myndighet som skulle kunna se ut som Europeiska unionen. Ett land för alla, en grupp som verkar för konfederalism, har föreslagit att palestinska flyktingar skulle kunna återvända till Israel men ändå vara medborgare i Palestina, medan judiska bosättare skulle stanna i Palestina och förbli medborgare i Israel. Alternativt som den kända palestinska forskaren Edward Said föreslog 1999: att i en stat ”skulle Lagen om återvändande för judar och rätten att återvända för palestinska flyktingar tas hänsyn till och anpassas till varandra”.

Att anpassa Återvändandelagen behöver inte hindra Israel-Palestina från att vara ett judiskt hem. Det som är viktigt om den ska förbli en tillflyktsplats för judar, är inte att en jude från New York kan landa i Tel Aviv och bli medborgare från dag ett. Det handlar om att staten i sin konstitution värnar om skyldigheten att vara en tillflykt för vilken jude som helst – och ja, vilken palestinier – i svårigheter.

Den principen skulle kunna utvidgas till utrikesfrågor. Idag skryter Israel med ett ministerium för diasporafrågor som är anklagat för att gynna judars välfärd runt om i världen. Ett demokratiskt Israel-Palestina skulle hålla tillbaka det och lägga till ett ministerium med uppgiften att gynna välfärden för palestinier i diaspora. Att fullt ut skissa ett demokratiskt Israel-Palestinas utrikespolitik skulle kräva en egen essä. Men det är värt att notera att fastän regionala antagonister som Iran och Hizbollah skulle finnas kvar så skulle palestinsk frihet undergräva det viktigaste berättigandet för deras antagonism. Dessutom skulle de troligtvis möta ett Israel-Palestina som åtnjöt en varm fred med stora delar av arabvärlden.

Inget av detta betyder att demokratisk binationalism i Israel-Palestina skulle bli enkelt eller lätt. Tvärtom skulle det bli enormt trassligt och komplicerat. Men judar skulle ha goda förutsättningar att försvara sina intressen – kanske

så bra att det skulle förhindra en grundläggande ombildning. Jämfört med vita sydafrikaner åtnjuter israeliska judar mycket starkare gränsöverskridande band med en mycket starkare diaspora. De utgör också en mycket större andel av befolkningen. När apartheid hade upphört, var Sydafrika vitt till 12 %. Israel-Palestina är i stora drag 50 % judiskt. Och även om den judiska delen av befolkningen var resultatet av emigration, återvändande flyktingar och lägre födelsetal, hävdar erfarenheten från Sydafrika och USA – där politisk jämlikhet endast marginellt har avhjälpt de stora ekonomiska klyftorna mellan de historiskt privilegierade och de historiskt förtryckta - att judiskt ekonomiskt privilegium skulle bestå. Det låter märkligt att säga nu men decennier efter att Israel-Palestina utökar rätten att rösta för alla sina invånare, är det mer sannolikt att fundersamma observatörer kommer att oroa sig – som de för närvarande gör i Sydafrika och USA - inte att villkoren har ändrats för mycket utan att de har ändrats för lite.

TROTS DET UPPEBARA att i ett jämlikt land kunde judar inte bara överleva utan även ha framgång så tar man det i allmänhet som en självklarhet i den breda judiska diskursen att utan suveränitet skulle Israels judar stå inför livsfara. Uppfattningen att judar i landet Israel riskerar folkmord utan en judisk stat är central i vad som idag innebär att vara sionist.

Men de flesta av dem som grundade sionismen trodde inte på det. Historikern Dmitry Shumsky hävdar i sin bok *Beyond the Nation-State* att kravet på en judisk stat inte definierade sionism förrän på 1940-talet. Det här var sant inte bara för "kulturella sionister" som Ahad Ha'am. Det var sant även för "politiska sionister" som Theodor Herzl, Leon Pinsker, Ze'ev Jabotinsky och t.o.m. för David Ben-Gurion i större delen av hans liv. Dessa män betonade judiskt självbestämmande – ett blomstrande judiskt samhälle och rätten att själva sköta sina affärer – snarare än judisk suveränitet. Shumsky hävdar att, när Herzl 1896 publicerade sin pamflett *The Jewish State*, "den vedertagna, förmodade innebörden i termen 'stat' i den omedelbara (multi)nationella kontexten som Herzl var uppvuxen och levde i, refererade till ett autonomt distrikt och inte en suverän nationsstat". Visserligen är det i Herzls utopiska roman, *Altneuland*, 1902, där man föreställer sig det judiska återvändandet till landet Israel, det eponyma område som var ett distrikt i det ottomanska riket. Som Jabotinsky förklarade det 1909, "Hela patoset i vårt ideal hade aldrig sitt fokus på suveränitet utan snarare på idén om ett territorium, ett överblickbart judiskt samhälle på ett sammanhängande område..., inte en judisk stat utan ett judiskt kollektivt liv." Så sent som på 1920-talet föreställde sig Ben-Gurion judiska och palestinska kollektiv som skulle fungera som "stater inom staten"

med sina egna oberoende parlament och premiärministrar.

Detta betyder inte att de tidiga sionisterna brydde sig särskilt mycket om palestinska rättigheter. Det gjorde de inte men med några få hedervärda undantag som Ahad Ha'am – och senare Martin Buber, Gershom Scholem, Judah Magnes och Henrietta Szold, som på olika sätt var engagerade i organisationen Brit Shalom, som förespråkade en binationell stat. De tidiga sionisterna deltog framför allt i att skapa en plats för judiskt skydd och förnyring. Men de såg inte dessa mål som synonyma med statsstatus. Detta gjorde dem öppnare än de flesta samtida sionisterna för konstitutionella avtal där judar och palestinier självständigt får sköta sina egna angelägenheter. En av de främsta medlemmarna i Joint List, Ahmad Tibi, har föreslagit att Israel skulle bli en "stat för alla sina nationaliteter": ett land där judar och palestinier inte bara åtnjuter lika individuella rättigheter utan även lika nationella rättigheter. Tibis vision, hävdar Shumsky är "djupt i linje med de viktiga, främsta sidorna i sionistisk politisk föreställning om perioden före statsbildandet".

Hur utvecklades sionismen från en ideologi som omfattade alternativ till judiskt statsstatus till en som jämställer dem med folkmord? En del av svaret är att på 1920- och -30-talen, under brittisk kolonialtid, framkallade judisk immigration ökat våld mellan palestinier och judar,

vilket ledde till Peel-kommissionens förslag 1937 att dela Palestina i två etnoreligiösa stater, en idé som många sionister ogärna anslöt sig till. Men det var förintelsen som i grunden ändrade judiskt tänkande v.g. suveränitet. På 1940-talet, konstaterar Shumsky, föreställde sig sionister "ett nytt kontrakt" med världen: "I stället för att utrota miljontals med europeiska judar och utplåna den kollektiva judiska personligheten från områdena med den europeiska diasporan, måste judarna få en stat som skulle uttrycka enbart judisk nationell identitet."

Ända sedan förintelsen har judar i efterhand projicerat nazismens utrotningsprogram på palestinskt motstånd mot sionism före statsbildandet. Men denna förintelselins förvränger palestiniers faktiska handlande: inte som folkmordsivrande judehatare, utan snarare som andra människor som strävar efter nationella rättigheter. Under brittiskt kolonialvälde krävde palestinska ledare representativa institutioner som skulle kunna möjliggöra en snabb övergång till oberoende, precis som nationalistiska ledare i Asien, Afrika och resten av Mellanöstern. Medan de i allmänhet insisterade på att judar redan hade fått lika rättigheter i Palestina, motsatte de sig en sionistisk massimmigration som de korrekt misstänkte skulle bli på deras bekostnad, särskilt som Balfourdeklarationen hade förpliktigt Storbritannien att

skapa ett "nationellt hem" för judar men inte för palestinier. 1937 och 1947 förkastade palestinier delningsplaner som erbjöd dem en mycket mindre stat än procentsatsen av landets mark som de ägde.

1929 och 1936 blev palestinska uppror våldsamma. Men även i detta skilde sig palestinier knappast från andra folk som bekämpar kolonialism: Åren 1919-1930 bevitnade Egypten, Irak, Indien, Syrien, Indonesien, Vietnam och Burma våldsamma uppror – och sionisterna själva använde våld mot både palestinier och britterna i mandatet Palestina. Även stormuffin i Jerusalem, Amin al-Husseini, var villig att samarbeta med nazisterna på 1940-talet – något föraktligt och tragiskt – vilket knappast var unikt bland nationalistledare i länder under brittiskt och franskt herravälde; ett antal av dem hade inställningen "min fiendes fiende" gentemot axelmakterna som kämpade mot deras kejsarliga härskare.

Av alla dessa skäl beskrev kända sionister före statsbildandet det palestinska motståndet inte som folkmord utan som begripligt. "Varje ursprungsbefolkning i världen kämpar mot koloniserare så länge som den hyser det minsta hopp om att kunna befria sig från faran att bli koloniserad," skrev den högaktige Jabotinsky 1923. "Det är vad araberna i Palestina gör."

Beskrivningen av palestinier som tvångsmässiga judehatare – och motsvarande uppfattning att allt som inte utgör judiskt statsstatus är kollektivt självmord – härrör mindre från palestinskt beteende än från judiskt trauma. Som den framlidne israeliska forskaren Yehuda Elkana, själv förintelseöverlevare, har iakttagit vad som "motiverar mycket i det israeliska samhället i dess relationer med palestinerna är ... en speciell tolkning av lärdomarna efter förintelsen". Det är denna förintelselins som föranledde premiärminister Menachem Begin på kvällen före Israels invasion i Libanon 1982, att deklarerat, "Alternativet till detta är Treblinka." Det är det som tillåter organisationen American Jewish Organizations att delta i konferenser med fokus på Mellanöstern med rubriken "Är Det 1938 Igen?" Från "Rätten att Finnas Till" till "Auschwitz Gränser" och "Judenrein", strukturerar förintelseanalogier upp det judiska samtalet om palestinier trots att judar inte är helt medvetna om det. Akademisk forskning hävdar att ju mer israeliska judar på djupet har införlivat narrativet om historisk judisk förföljelse, desto mindre sympati har de för palestinier.

Det är på grund av förintelselinsen som så många judar är övertygade om att palestinska skolor lär palestinska barn att hata judar när akademiska studier upprepade gånger har visat att palestinska textböcker inte är mer upphetsande än Israels egna. Det är på grund av

förintelselinsen som judiska israeler talade om för Haaretz journalist Amira Hass, när hon åkte till Gaza för att bo där, att hon satte sitt "liv i fara". (Under hennes fyra år i Gaza erfor hon i själva verket "en välkomnande värme"). Det är på grund av förintelselinsen som judar som har ägnat decennier åt att utveckla förbindelser med Hamasledare – som den framlidne Menachem Froman, före detta rabbin i bosättningen Tekoa, och rabbi Michale Melchior, före detta israeliskt statsråd – blir förlöjligade eller ignorerade när de hävdar att dessa ledare är villiga att leva i fred. Förintelselinsen får judar som accepterar palestinsk mänsklighet, att verka naiva, om inte förrädiska; de får judar som ser palestinier som blodtörstiga att verka realistiska och envisa; detta även när – vilket ofta är fallet – de aldrig ens har skummat en bok av en palestinsk författare eller ätit i ett palestinskt hem.

Denna avhumanisering maskerad som realistisk är en cancer. Den inte bara gör palestinier till nazister, den gör var och en som tar upp den palestinska frågan till en nazistsympatisör, skyldig till antisemitism tills han bevisats vara oskyldig. Det får den israeliska regeringen och dess judiska diaspora-allierade att se aktivister som bojkottar Israel i namn av palestinsk jämlikhet som ett större hot mot judiskt liv än vita politiker som tror på sin överhöghet och vars anhängare attackerar synagogor. Det leder det

amerikanska judiska etablissemangen att lära unga amerikanska judar israelisk regeringspropaganda när det skulle undervisa dem om judendom – således övertygar de en hel generation med engagerade unga progressiva amerikanska judar att samhället som fostrat dem är moraliskt korrupt.

I slutändan är detta att jämföra palestinier med nazister inte bara ett hot mot dem. Det hotar oss. Ett ständigt ämne i afrikansk-amerikanskt skrivande – från Frederick Douglass till James Weldon Johnson och James Baldwin – är att genom att sära svarta människor, sårar vita även sig själva. Många palestinier griper tag i en liknande sanning. "Fången drömmer om frihet, och fängelset spökar i fångvaktarens drömmar," sade Ayman Odeh, ledare i Joint List, vid en konferens som Haaretz stod värd för 2015. "Vi måste befria båda folken."

Endast genom att hjälpa till att befria palestinier – och i den processen komma att se dem som människor, inte som en reinkarnation av vårt plågade förflutna – kan vi befria oss från förintelsens grepp.

I många generationer har judar sett en judisk stat som tikkun, ett läkande, ett sätt att komma över arvet efter förintelsen. Men det har inte fungerat. För att berättiga vårt förtryck av palestinier har ett judiskt statstatus krävt av oss att se dem som nazister. Och på det

sättet har förintelsens arv hållits levande. Sann tikkun är jämlikhet, ett judiskt hem som även är ett palestinskt hem. Endast genom att hjälpa till så att palestinierna befrias – och i den processen komma att se dem som människor, inte som en reinkarnation av vårt plågade förflutna – kan vi befria oss själva från förintelsens grepp. Det hebreiska ordet för fred, ”shalom”, är förknippat med ordet ”shlemut”, helhet. Endast palestinsk frihet – en förutsättning för sann fred i Israel-Palestina – kan få judar att bli hela.

När rabbi Yochanan ben Zakkai bad den romerska kejsaren att ge honom Yavne, bekräftade han att en fas i judisk historia var slut. Det var dags för judar att tänka sig en annan väg. Den tiden har kommit tillbaka. Tänk er ett land vid solnedgången den 27 Nissan, början till Yom HaShoah – minnesdagen av förintelsen – att judiska och palestinska presidenter sänker en flagga på Warsaw Ghetto Square vid Yad Vashem och en imam framför den islamiska

dua (en typ av islamisk bön) för de döda. Tänk er samma ledare som den 15 maj samlas vid en upprustad begravningsplats i byn Deir Yassin, platsen för ett framtida förintelsemuseum som firar minnet av ca 750 000 palestinier som flydde eller fördrevs under Israels grundande, som en rabbin reciterar El Malei Rachamim, vår bön för de döda.

Det är vad Yavne kan betyda i vår tid. Det är dags att bygga det.

Amitai Abouzaglo, Eliot Cohen och Philip Johnson hjälpte till med forskningen för denna essä.

Peter Beinart är redaktör i stort för Jewish Currents.

<https://jewishcurrents.org/yavne-a-jewish-case-for-equality-in-israel-palestine/>

Översättning
Anja Emsheimer

Välkommen till föreningen JIPF:s årsmöte 2020

Tid: **söndagen 4:e oktober kl 15.00**

Plats: **din dator, surfplatta, eller smartphone.**

På grund av coronapandemin har årsmötet blivit senarelagt, och kommer att genomföras digitalt. Se mer sid 3.

Hjärtligt välkommen!

Styrelsen

Israel måste räkna med ockupationen på ett eller annat sätt

16 augusti 2020, *Henry Siegman*

PETER BEINART, EN framstående journalist och livslång sionistisk aktivist, chockade och upprörde en stor del av det amerikanska judiska etablissemanget - liksom många som identifierar sig med den sionistiska vänstern, som motsätter sig Israels ockupation av den palestinska Västbanken och dess olagliga bosättningsprojekt - när han förklarade i ett yttrande i New York Times att han inte längre stöder existensen av en judisk stat. I stället förespråkar han nu en lösning, i konflikten mellan Israel-Palestina, som erbjuder fullt och lika medborgarskap till alla judar och araber som bor i Israel och i de israeliska ockuperade territorierna i Palestina.

Jag antar att det som drev Beinart till denna slutsats var hans berättigade missmod över att USA och det internationella samfundet inte samlat mod att bryta den straffrihet som de har gett Israel för dess uppenbara överträdelser av internationell lag, eller bryta sina egna tidigare formella avtal om att inte vidta åtgärder som förändrar de nuvarande internationellt accepterade gränserna mellan Israel och de ockuperade territorierna. Detta har aldrig visats tydligare än nu i det nya avtalet mellan Israel och Förenade Arabemiraten

som fullt ut normaliserar deras förbindelser - ett avtal som tjänar syftet att normalisera status quo: palestiniernas fullständiga och permanenta uteslutning på Västbanken under Israels ockupation.

UAE-initiativet är långt ifrån det första genombrottet, det är en blek upprepning av ett initiativ av saudierna och av hela Arabförbundet redan 2002. Skillnaden mellan de två är att det tidigare krävde att Israel accepterade FN:s beslut och internationell lag om Palestinska rättigheter och att förhandlingar mellan parterna började vid internationellt erkända gränser. Medan Förenade Arabemiratens erbjudande gjordes samtidigt med Netanyahus egensinniga förklaring om att Israel avser att införliva delar av Västbanken närhelst det passar. Saudiarabien och Arabförbundet var i ständigt samråd med palestinierna, men Förenade Arabemiraten brydde sig inte ens om att informera palestinierna om sina avsikter.

Följaktligen är den självrättfärdiga indignationen från Beinarts kritiker, varav de flesta också är upprörda över alla föreslagna bestraffningar av Israel för dess överträdelser, helt orättfärdig. För hans kritiker vet att ingen framtida israelisk regering är beredd att komma överens med en palestinsk stat om det skulle innebära att Israels nuvarande de

facto apartheidstyre på Västbanken upphör.

Men genom att lämna frågan undviks en djupare granskning av frågor som tas upp av Beinarts initiativ. För han och de flesta andra som hittills förespråkat vissa modeller av bi-nationalism, och särskilt tanken på en tvåstatslösning menar att det möjliggör en judisk stat som uttryckligen definierar nationell identitet i religiösa/etniska termer och därför skulle förneka medborgarskap till icke-judar av rädsla att en palestinsk majoritet kommer att förändra statens religiösa/kulturella identitet. De enda som kvalificerade sig för israeliskt medborgarskap skulle därför vara judar och de som konverterar till judendomen.

Hur skiljer sig det från förnekandet av medborgarskap till icke-vita och vita judiska nationalister? Ledare för rasistiska och antisemitiska grupper gratulerade Israels Knesset när de antog sin nya definition av Israels nationella identitet. Och hur är den definitionen i linje med påståendet att Israel är en demokrati - verkligen en idealisk demokrati?

För vissa är det outtalade svaret, vem har rätt att ställa dessa frågor i efterdyningarna av Förintelsen, eller att förneka det judiska folket ett hem som erbjuder dem helgedomen som förnekas dem av stora delar av världen, inklusive Amerika, när nazisterna hotade deras totala existens? Det är ett svar jag borde

förstå, för jag är en överlevande från Förintelsen som bodde och gömde sig undan nazisterna i två år innan mina föräldrar lyckades undkomma och anlände till USA 1942. Vi skickades inte tillbaka, så som många andra - inom synhåll från Frihetsgudinnan och förklaringen om Amerikas välkomnande för världens "förtryckta massor" - skickades tillbaka utan att överleva i koncentrationslägren, där många av mina mostrar, farbröder och kusiner omkom.

Ändå måste frågorna ställas, för kan det finnas en mer bitter ironi än en premiärminister för en judisk stat som inkarnerar minnet av Förintelsen, som kommer överens med auktoritära statschefer och politiska partier som har antisemitiskt och/eller fascistiskt förflutet - i Ungern, Polen, Brasilien och på andra håll - medan det föraktar västeuropeiska ledare som ber att denna judiska stat inte ska förnedra och undergräva de institutioner som har varit väktare av demokratiska normer och rättsstatsprincipen?

Även om en återupprepning av förintelsen är otänkbar, är inte antisemitism det. Vi ser faktiskt antisemitism i länder vars ledare Benjamin Netanyahu beundrar. Hans största beundran är naturligtvis för Donald Trump, en rasist som hittade "goda människor" bland nynazisterna i Charlottesvile som förklarade att "judar inte kommer att ersätta oss." Trumps livslånga rasism

och antisemitism har bevisats av hans systerdotter i hennes nyligen publicerade bok, liksom i en bok av hans tidigare advokat, Michael Cohen, som enligt The New York Times snart ska publiceras.

I stället för att fördöma antisemitism från dessa auktoriteter, fick Netanyahu två av sina politiska rådgivare att hjälpa Ungerns premiärminister Viktor Orban att inleda en landsomfattande antisemitisk kampanj för att förtala George Soros. När Israels ambassadör i Ungern kritiserade Orbans projekt, avvisade Netanyahu honom offentligt, vilket upprörde det officiella ungerska judiska samfundet.

Våld från amerikanska nynazistiska antisemiter och vita nationalister kan förbises av Donald Trump, men inte av det amerikanska rättsväsendet. Ändå behandlas våldet från israeliska judiska högerextrema mot palestinier inte på allvar av den israeliska polisen eller militären. Det är ovanligt att judar som utövar våld mot palestinier i de ockuperade områdena arresteras. När så sker, får de lindriga straff och avtjänar kort tid i fängelse.

Hatet mot antisemitism har visserligen unika historiska rötter, men det skiljer sig inte helt från hatet från judiska nationalister i Israel, mot israeliska ”vänster” judar, som demoniseras som förrädare och terrorister för att de värderar och respekterar palestinier

och deras medborgerliga och mänskliga rättigheter. Om nationell identitet inte definieras av ett folks värderingar utan av vem de inte är - inte svarta eller bruna, inte kristna eller muslimer, eller inte judar - är det inte förvånande att israeliska högerextrema betraktar judar som försvarar ”andras” mänsklighet som förrädare som förtjänar att straffas.

Det borde därför inte komma som en chock att sonen till Israels premiärminister, Yair Netanyahu, åberopar antisemitiska och fascistiska memes i sina attacker mot israeliska judiska liberaler, eller att hans föräldrar förbereder honom för politiskt ledarskap i den judiska staten. Så ja, judisk högnationalism kan uppmana vissa judar inte bara till våld mot palestinier utan till antisemitiskt våld mot andra judar, i en judisk stat där judar är i majoritet.

Det lämnar oss med frågan om vad eller vem som kan leda till ett slut på Israel/Palestina-konflikten? Israeler motsätter sig en enad nationalstat som Beinart förespråkar ännu mer intensivt än en tvåstatslösning. Och de flesta israeler som förespråkar en tvåstatslösning hävdar att fredsprocessen har misslyckats eftersom palestinier vägrar att återuppta förhandlingarna med Israel. Vad de inte berättar är att det enda som Israels regering har varit villig att diskutera vid sådana förhandlingar är ett Palestina som saknar de viktiga funktioner som krävs i en suverän stat och

som i mycket skulle likna Gaza - i princip "århundradets affär" som Trump svärson Jared Kushner och USA:s ambassadör i Israel, David Friedman, de två anhängarna och finansörerna av Israels olagliga bosättningar, kokat ihop.

Det går inte att säga att det inte finns ett sätt att få israeler att ändra sin kostnads/nytta-beräkning för vad som i huvudsak varit en kostnadsfri ockupation. Under det senaste decenniet har jag argumenterat för, att med tanke på den immunitet som Israel beviljats av USA och en stor del av Europa, är det bara palestinierna själva som kan ändra status quo. Om de äntligen beslutar att stänga ner den palestinska myndigheten, avskaffa sitt nuvarande politiska ledarskap och förklara att deras nationella kamp inte längre är för en separat palestinsk stat i linje med 1967, utan för fullständiga och lika rättigheter i den enda stat som Israel har tvingat dem till. Eftersom den enstatslösning för judar och palestinier som Beinart föreslår faktiskt har varit palestiniernas de facto apartheid-verklighet, kommer deras nationella kamp nu att vara en anti-apartheidkamp för lika rättigheter. Den senaste tidens normaliseringsavtal mellan Israel och Förenade Arabemiraten understryker vikten av en palestinsk anti-apartheid-motståndsrörelse som den enda vägen för att få slut på deras förtryck.

Israels kostnads/nytta-beräkningar kommer att förändras först när en sådan anti-apartheidkamp har inletts, och världen kommer att förstå att den israelisk-palestinska konflikten inte har varit en gränstvist, där få kunde skilja mellan offer och angripare. Och det är först när israeler faktiskt ådrar sig kostnaden för att upprätthålla en judisk stat och en ockupation, samtidigt som de motverkar en anti-apartheidkamp och också står inför en internationell gemenskap som har erfarenhet av att hantera en apartheidstat, som de äntligen kommer att överväga alternativ till det nuvarande dödsläget.

Alternativen är begränsade till en suverän palestinsk stat inom de gränser som utsetts av det internationella samfundet, med mindre territoriella justeringar för att tillgodose israeliska och palestinska säkerhetsproblem eller en enda binationell stat. Om det palestinska mot-apartheid-motståndet når en punkt där Israel är förberett för förhandlingar inom ramen för internationell rätt kommer Israel utan tvekan att insistera på en tvåstatslösning och palestinier, som har gjort stora uppoffringar i sin anti-apartheid kamp kommer att behöva avgöra vilket av de två alternativen de ska kämpa för.

Men om israeliska regeringar inte överger sin nuvarande opposition mot båda alternativen, kommer den judiska och arabiska stat som Beinart föreslår med tiden att

bli en binationell stat, för ingen apartheidregim baserad på förtryck av ett folk som är så stort eller större än Israels egen befolkning kan överleva permanent. Om inte israeliska regeringar tillgriper politik (såsom massiv etnisk rening av palestinier, som en gång föreslog av historikern Benny Morris) som inte bara kommer att fjärma Israel från den civiliserade världen utan även från världens judendom.

Tyvärr har tecken på sådan möjlig distansering börjat dyka upp, inte bara i Amerika utan också bland Israels egna progressiva. Paradoxalt nog är det denna växande distansering som kan vara det bästa hoppet för en ultimata uppgörelse.

<https://responsiblestatecraft.org/2020/08/16/israel-will-have-to-reckon-with-the-occupation/>

Henry Siegman är emerituspresident för US/Mellanöstern-projektet (USMEP), ett initiativ fokuserat på USA-Mellanöstern-politik och den israel-palestinska konflikten. Han var tidigare gästforskarprofessor vid Sir Joseph Hotungs Mellanöstern-program vid School of Oriental and African Studies, University of London, före detta Senior Fellow i Mellanöstern vid Council on Foreign Relations, och tidigare Nationell Direktör för den amerikanskjudiska kongressen.

Översatt av
Maria Fernström

2021 års medlemsavgift

JIPF är en ideell förening! Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:

- 290 kr medlemskap inkl. JIPF-bladet •
- 540 kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet •
- 140 kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet •
- 190 kr endast JIPF-bladet •

plusgiro **475 29 17-7**

OBS: glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress

Styrelsen

Peter Beinart går inte tillräckligt långt

LIBERALA SIONISTER vaknar sent omsider upp till det enda rättvisa alternativet: en enda stat, delad mellan israeliska judar och palestinska araber. Men om israeliska judar inte godkänner en enstatslösning, måste de då mot sin vilja släpas in i den?

Huruvida annektering faktiskt äger rum eller inte, den har redan fått långtgående följder.

Den har tvingat liberala sionister som Peter Beinart och Gershon Baskin, proisraeliska individer som Boris Johnson och Angela Merkel, och även en del israeler – om än i huvudsak Haaretz-läsare – att konfrontera den politiska och moraliska bristen i hjärtat av sionismen: dess oförmåga att förena judiska nationella rättigheter med sionismens exklusiva krav på landet Israel, med det palestinska folkets nationella rättigheter och existens.

Den här inneboende konflikten var uppenbar och välkänd sedan sionismens allra första dagar. Essäisten Ahad Ha-am skrev om den. Som medlem i Brit Shalom, stödde Arthur Ruppin, ordförande för Palestine Office of The World Zionist Organization, en binationell stat. Jabotinsky konfronterade den i sin kända doktrin, ”Iron Wall”.

Och 1942, när avsikten att grunda en judisk stat (och inte bara

ett ”nationellt hem”) till slut godkändes, sade Ben-Gurion själv helt enkelt: ”[Detta är ett] beslut som grundar sig på styrka, ett militärt judiskt beslut... Vi vill ha landet Israel i sin helhet. Det var den ursprungliga avsikten.”

Javisst, idén om ”omplacering” låg i luften tiotals år innan högerrasisten Meir Kahane och hans anhängare anlände på scenen på 70-talet. Yosef Weitz, chef för Jewish National Fund’s Land Settlement Department och arkitekt bakom ”att judaisera” Palestina, skrev 1948: ”Det måste vara tydligt och klart att det inte finns plats i landet för båda folken... Den enda lösningen är ett Land of Israel utan araber...Det finns inget annat sätt än att flytta araberna härifrån till angränsande länder, att flytta dem alla, kanske med undantag av Betlehem, Nasaret och gamla Jerusalem. Inte en enda by får lämnas, inte en enda stam.”

Sedan 1967 spelade tvåstatslösningen en nyckelroll i att täcka över denna inneboende, oundvikliga och slutligen fatala brist. Som ett verktyg för konflikthantering upprätthöll man illusionen att judiska krav på Landet Israel och palestinska krav på Palestina på något sätt skulle förenas.

Vi accepterar ”idén” om två stater, vi håller illusionen om ”två

sidor” levande genom att skapa en palestinsk kollaboratörmyndighet, vi förhandlar (eller inte), och på det här sättet undviker vi att ta itu med den underliggande verkligheten att sionism har infört ett nollsummespel: antingen vinner ”vi” eller så gör ”dom” det. Och mitt i detta dödläge fortsätter vi den 125 år långa judaiseringen av landet.

Annekteringen avslöjade inte illusionen – vilken informerad person som helst visste att den existerade – utan gjorde det snarare omöjligt att framhärda. Tvåstatslösningen vilade på begreppet ”ockupation”. Det innebär att ett land har tagit kontroll över ett territorium som inte tillhör landet och måste vara berett på att förhandla om dess slutliga status, vilket kan eller inte kan resultera i annektering.

Internationell lag tillåter inte ensidig annektering. Av denna anledning har Israel alltid avvisat idén att man t.o.m. har ockuperat – man föredrar att tala om ”omstridda territorier”, ett begrepp utan juridisk legitimitet – och har därför aldrig tillämpat den fjärde Genèvekonventionen som hindrar bosättningar, som skadar lokalbefolkningen och självklart annektering.

Israel är alltid mästare på juridisk manipulation så den nuvarande regeringen avvisar därför termen ”annektering” och talar i stället om ”att utvidga Israels suveränitet”. Vad det än kallas så gör Israels

avsikt att inkorporera 30 procent av Västbanken det omöjligt att längre upprätthålla tvåstatsillusionen.

Och så liberala sionisters vända. Vart går vi härifrån? Peter Beinart har i New York Times op-ed lyft frågan om en binationell stat är möjlig, även i en längre essä i Jewish Currents. ”Nu har premiärminister Benjamin Netanyahu lovat att annektera delar av marken som Israel brutalt och odemokratiskt kontrollerat i årtionden. Och genom att se allt detta avslöjas, har jag börjat undra, för första gången i mitt liv, om priset för en stat som gynnar judar framför palestinier är för högt”, skriver han.

”Den plågsamma sanningen är att det projekt som liberala sionister som jag själv har ägnat sig åt i årtionden – en stat för palestinier skild från en stat för judar – har misslyckats. Den traditionella tvåstatslösningen erbjuder inte längre ett övertygande alternativ till Israels nuvarande väg. Det är dags för liberala sionister att överge målet med judisk-palestinsk skilsmässa och anamma målet med judisk-palestinsk jämlikhet.”

Gershon Baskin, en annan ledande röst i liberal sionism och kolumnist i The Jerusalem Post, publicerade nyligen en artikel med rubriken ”Israel and Palestinians Must Join Forces in Creating a New Shared Vision”. Det gemensamma visionen betyder en enda stat delad mellan

israeliska judar och palestinska araber.

En enda stat är det enda alternativet till det som existerar idag, och vad annektering tydligen erbjuder för framtiden: apartheid. En del har föreslagit konfederation, men det misslyckas av samma skäl som tvåstatslösningen gör, Israel är helt enkelt ovilliga att ge palestinierna någon meningsfull politisk eller ekonomisk plats.

Som tur är finns det israeler och palestinier som ger Beinart, Baskin och faktiskt Israel självt någonstans att gå till. The One Democratic State Campaign har formulerat ett politiskt program som kräver en enda demokrati med lika rättigheter, flyktingarnas hemkomst och uppkomsten av ett gemensamt civilt samhälle. Det går ännu längre och erkänner att sionism och palestinsk nationalism kan existera samtidigt inom en pluralistisk demokrati – och båda kan kanske förändras till något nytt, gemensamt och livskraftigt.

Kommer israeliska judar att köpa det? Nej, naturligtvis inte. Varför skulle de det? De åtnjuter i en sådan utsträckning fördelarna med en apartheidregim att ockupationen och palestinska rättigheter har reducerats till ett ickealternativ.

De flesta vita i Sydafrika vägrade att frivilligt avveckla apartheid vilket liknar de flesta israeliska judarnas inställning. Så palestinier

och de få israeliska kamrater som delar visionen om ett gemensamt samhälle måste ta bort ett blad från ANC spelbok.

Liksom ANC måste vi skapa en direkt länk mellan den internationella allmänheten för vilka palestinska rättigheter är en stor fråga (inklusive bland en växande andel av unga judar), och vår enstatsrörelse. På det viset gör vi israelisk apartheid ohållbar, som ANC gjorde i Sydafrika, och får till slut israelerna in i övergångsprocessen när de inte har något annat val än att samarbeta.

Kampen för en enda stat, för rättvisa, borde ses som en utmaning för oss alla, inte som ett hot. Sydafrikaner, nordirländare, svarta och vita amerikaner i Mississippi och många andra människor, som en gång fastnat i en konflikt till synes utan slut, har upptäckt att när man har tagit itu med frågor om ojämlikhet och rättvisa går det att hantera deras "olösliga" skillnader.

Beinart, orubblig sionist fram till denna dag, kommer till den enda möjliga slutsatsen. "Det är dags", säger han "att föreställa sig ett judiskt hem som även är ett palestinskt hem". Själva syftet med sionism var att återupprätta vårt självbestämmande. Ja, här finns utmaningen.

Kommer vi att bli aktörer i att skapa en stat för alla oss som bor i detta land, där vi åtnjuter både

demokratiska rättigheter och, inom det systemet, ett nationellt liv i vårt land som vi delar med andra, eller kommer vi att ofrivilligt dras in i det? Enligt min syn, och kanske Beinarts, är det första alternativet det "sionistiska" svaret.

Jeff Halper

<https://www.haaretz.com/amp/middle-east-news/.premium-peter-beinart-doesn-t-go-far-enough-1.8990426?fbclid=IwAR2X-sETpWDXgEG17doSjbxXVszPI79tRD58kBb2KDOFOg7bulBIXSaDm1v8>

Översättning
Anja Emsheimer

Sirensången i 'En Stat'

En hopplös plan skulle kunna krossa hoppet om en fredlig resolution mellan israeler och palestinier.

Av *Bret Stephens*, Kolumnist
Den 3 augusti 2020

AMOS OZ, den israeliska författaren som även grundade Peace Now-rörelsen, fick en gång frågan av en norsk journalist varför judar och palestinier inte bara kunde leva som jämlika medborgare i en enda stat. Oz kontrade med frågan varför Norge och Sverige inte bara kunde slå ihop sig till en enda stat, som de även hade varit i större delen av 1800-talet.

"Tydligt vet ni ingenting om svenskarna! Herr Oz" svarade journalisten.

Det var för många år sen jag hörde Oz berätta detta så det kanske var en svensk journalist som pratade om norrmän. Men poängen är densamma: Om norrmän inte vill dela en stat med svenskarna, om skottarna inte vill dela en stat med

engelsmännen, eller katalanerna med spanjorerna, hur kan någon då föreställa sig att israeler och palestinier, med floder av blod mellan sig, skulle förena sig i ett gemensamt politiskt projekt?

Idén är utopisk i teorin och skulle bli förödande i praktiken. Den har inget stöd bland judiska israeler eller israelisk-arabiska ledare. Vad gäller palestinier så framgår det i en opinionsundersökning nyligen att om man fick välja mellan olika politiska alternativ skulle bara sex procent stödja det.

Men Peter Beinart stödjer det och han försöker starta en rörelse på vänsterkanten.

Jag ska inte här diskutera med Beinart om helheten eller detaljerna i hans ogenomförbara och föga originella plan. (Den libyske diktatorn Muammar el-Khaddafi

föreslog samma sak i ett nummer av Times Op-Ed 2009.) Men det är viktigt att visa på de slags skador som t.o.m. ett svagt förslag skapar, förutsatt att det lockar en kritisk mängd stöd. Tre punkter är tydliga.

Den första är hur hoppet om en fredlig tvåstatslösning skadas. Israeler har varit synnerligen mottagliga för territoriella eftergifter när de känt sig ganska förvissade om att amerikaner förstod deras säkerhetssituation (trånga gränser, dödliga fiender, ambivalenta vänner) och trodde på den moraliska nödvändigheten av en judisk stat. Det är anledningen till att George W Bushs administration uppnådde mer gällande territoriellt tillbakadragande genom att omfamna Israel mer än Barack Obamas administration gjorde genom att avsiktligt försöka "bibehålla dagsljus" mellan Washington och Jerusalem.

Det är inte gammal historia. Benjamin Netanyahu var nu i sommar nära att ensidigt annektera stora delar av Västbanken, delvis utifrån att detta att delegitimera Israel betydde att man skulle ta vad man kan ta medan man kan ta det. Ju mer Israel är uteslutet p.g.a. att det är en judisk stat, desto mindre villig kommer man att vara för att göra eftergifter av något slag. Långt ifrån att sätta press på Israel att ge plats för en palestinsk stat, som en del förespråkar som en enstatslösning, är Beinart och hans reskamrater ovilliga pigor åt

de israeler på högerkanten som de påstår sig förakta.

Sen är det skadan som palestinerna är utsatta för. Massor av palestinier dödades 2018 och 2019 i en lång serie av sammandrabbningar vid Gazas gräns, som påstods bero på att de krävde sin "rätt att återvända" till Israel före 1967. Det kravet som vänsterorienterade israeliska författare som Adi Schwartz och Einat Wilf demonstrerar i sin övertygande och viktiga bok, "The War of Return", har varit det dominerande hindret för att nå en fredsuppgörelse. I motsats till att överlämna bosättningar (som Israel upprepade gånger har bevisat sig vara villiga att lämna i Sinai och Gaza för fredens skull) är det det enda kravet som ingen israelisk regering kan gå med på om det innebär att bevara landets judiska karaktär.

Alla som kräver att Israel drar sig tillbaka från delar av eller hela Västbanken måste lika kraftfullt kräva att palestinier ger upp denna så kallade rättighet. De som talar för en enstatslösning uppnår precis motsatsen: De utvecklar en förlamande fantasi om att rätten att återvända aldrig behöver beviljas eftersom Israel till slut kommer att pressas till att upplösa sig självt. Det kommer aldrig att hända, men man kommer att förverka chanserna till fred i framtiden, liksom i det förgångna så länge som fantasin överlever.

Annektering (om än försenad) är den stora sanningsägaren om Israel/Palestina

Den 1 juli 2020 av
Robert A. H. Cohen

DEN DEADLINE SOM var satt till den 1 juli har kommit och gått, och annekteringen har inte inträffat. Men fira inte än. Den är försenad, inte inställd. Trumps **Vita** hus är splittrat **i fråga om detaljerna**; de internationella protesterna är **starkare än förväntat**; och Israel är inne i en förnyad kris med coronaviruset som borde få regeringens **hela uppmärksamhet**.

Men med Donald Trumps fallande valsiffror i USA och rykten om att han kanske **hoppar av valet i november** om han tror att han inte kan vinna, kommer premiärminister Netanyahu att vilja få annekteringsbollen att rulla så snart som möjligt.

Och när Knesset väl stiftat en lag - kommer den någonsin bli av då? På samma sätt som bosättningsprojektet, kommer annekteringen att krypa fram månad för månad och år efter år tills det önskade nya status quo har uppnåtts. Det betyder större israelisk suveränitet/apartheid (till sist även Jordandalen), total säkerhetskontroll, från 'floden till havet' och utan förbindelse, halvt autonoma palestinska bantustans. Trump kommer att ha varit den som möjliggjorde det, men det politiska arvet är det Netanyahu som kommer

att njuta av och palestinierna att stå ut med.

Om man vill se en enkel förklaring för det som kommer, försök då att se denna **7 minuter långa video**

(<https://www.youtube.com/watch?v=LWYMkkwBDoc&feature=youtu.be>)

Från den israeliska NGO:n Breaking the Silence.

Att säga sanningen

Det som har varit anmärkningsvärt under de senaste månaderna är sättet där även den eventuella annekteringen har avslöjat så mycket om karaktären i den israelisk/palestinska situationen. Man kan dra en parallell till hur Covid-19 också har blottat sanningar om orättvisor och ojämlikheter i samhällen runt om i världen. Kanske är annektering bara en del av den orättvisa som dykt upp och som vi har sett runt om i hela världen under 2020, och som har fått inspärrade befolkningar att ifrågasätta sin tolerans för institutionaliserad omoral.

Här kommer tre exempel på "att säga sanningen" som annektering har avslöjat.

Annektering avslöjar verkligheten i maktförhållandena

Alltför ofta presenteras Israel/Palestina i den globala politiska debatten som en konflikt. En konflikt mellan två ”sidor”; en konflikt mellan konkurrerande former av nationalism; eller mellan en demokrati och terrorism; eller t.o.m. ett religiöst krig mellan judendom, kristendom och islam. Vi hör ständigt att båda ”sidor” måste ”sluta fred” genom ”direkta förhandlingar” som om de har samma status och samma resurser för att göra det. Annektering har visat oss hur felaktiga alla dessa skildringar är. Israel/Palestina handlar om makt – vem som har det och vem som inte har det.

Endast Israel har den makten, och de mäktiga vännerna, att ensidigt ändra historiens gång. Palestinierna har inga bosättningar på israelisk mark. Palestinierna har inget att annektera och ingen suveränitet som de kan ”utvidga”. Palestinierna tog ingen mark i krig för att sedan lagligt stjäla och dominera territoriet. Trumps **Fred till Välstånd** är inte ”århundradets avtal” eller ens en ”realistisk tvåstatslösning”, det är ett slutdokument som kräver evig palestinsk underkastelse.

Men den här gången är det inget övertygande eller sammanhängande narrativ om israelisk säkerhet för att rättfärdiga detta uttryck för den dynamiska makten. Inga arabiska styrkor samlas vid gränsen. Det finns inga ”terroristskurkar” från PLO i Beirut. Inga självmordsbombare i Tel Aviv. Inget hot från

Hizbollah i södra Libanon. Inga raketbeskjutningar mot Sderot. Inga kärnvapen riktade från Teheran. Det här är ett folks enkla tillämpning av makt över ett annat och det blottar den sanna dynamiken på plats så att hela världen kan se den.

Israel är en stat som *vill och kan* ignorera internationell lag; *vill och kan* neka palestinier fri rörlighet och tillgång till sin mark i framtiden: som *vill och kan* skapa apartheid för palestinier medan man behåller demokrati för judar.

Annektering är en sanningssägare.

Annektering avslöjar den enda relevanta tolkningen av sionism

Det finns ett bra skäl till varför moderata (liberala) sionister har känt sig så bekymrade för att annektering ska bli möjlig. Om så sker, kommer den tolkning av sionism som de föredrar, en som grundar sig på två stater för två folk, till slut att få den passande begravningstjänst som den behövde under en tid. Och när det sker, går liberal sionism i konkurs.

Det kommer inte att bli den första tolkningen av sionism som förlorar sin betydelse och relevans.

Asher Ginsburgs kulturella sionism upphörde på 1920-talet, om den faktiskt någonsin hade någon lockelse.

Martin Bubers, Judah Magnes och Henrietta Szolds binationella

sionism fick aldrig fotfäste. Den socialistiska stat som David Ben-Gurion byggde var en socialism bara för judar och upphörde kring 1977 då Likud först vann makten.

Rabins och Peres Oslo-sionism mördades av en judisk högerfanatiker och var ändå mindre än vad det lät.

Den enda varianten av sionism som fortfarande erbjuds är Benjamin Netanyahus etnonationalistiska tro och de många politikerna i Israel som står till höger om honom i Knesset.

Annektering har avslöjat att begreppet: att det finns ett spektrum av sionism (från vänster till höger eller moderat till extrem) i praktiken är en myt eller som bäst ett önsketänkande.

Så vad kommer annektering att innebära i Storbritannien där liberal sionism är det dominerande synsättet i det judiska samhället?

Folk har redan gnisslat tänder och vridit sina händer mycket.

Under tiden har styrelsen, den grupp som påstås representera brittiska judar i omvärlden, avgivit ett tystnadslöfte i frågan, med ursäkten att dess jobb är att hålla ihop gruppen och inte ta ställning i en splittrande debatt. Det ser varken snyggt ut eller, grundat på tidigare handlingssätt, är det en väldigt övertygande sådan.

Ett brev från höga judiska och tongivande personer, riktat till Israels avgående ambassadör i London, avslutades med att säga att annektering skulle: "...utgöra ett existentiellt hot mot sionismens traditioner i Storbritannien.... Det har de rätt i. Förhållandet mellan brittiska judar och Israel är på gränsen att brista helt. Inte ens styrelsen kommer att kunna hålla samman ett övertygande samförstånd. Och för att trappa upp en redan förfärlig situation för sionismen i Storbritannien, har Israel precis utsett Tzipi Hotovely, en extrem pro-bosättarpolitiker med noll intresse för en tvåstatslösning att bli deras nya ambassadör i Court of St James. Det är en sant katastrofal utnämning om man bryr sig om att sionismen ska överleva i Storbritannien. Men om man som jag tänker att sionism har haft sin tid, kommer det att bli ett nöje att se Hotovely hålla olja på elden.

Idag är den enda sionism som betyder något den version som snart kommer till London och ska försvara annektering. Om man inte gillar det, är det dags att hitta en ny vision för den judiska framtiden och en ny väg för judar att relatera till staten Israel.

Och det finns ytterligare en konflikt som drar ihop sig mellan styrelsen och Labour-partiet. Men den här gången kommer de inte att vinna. Förra veckoslutet tillkännagav Labours skuggminister för utrikesfrågor att om Israel går till verket med annekteringen, kommer

hennes parti att uppmana till handelsbojkott mot bosättningarna på Västbanken.

”Det är ett skamligt förslag som Storbritannien inte kan vara ett tyst vittne till.” Det är för lite och för sent men markerar en betydelsefull ändring i Labours politik och går längre än Labours senaste manifest under Jeremy Corbyn. Ordföranden för styrelsen var inte glad.

”BDS taktik [Boycott, Divestment, Sanctions] är splittrande och försöker slå till mot staten Israels själva legitimitet, Mellanösterns enda demokrati och världens enda judiska stat.”

Det var ett svar med den vanliga standardformuleringen till alla som uppmanade till sanktioner mot Israel av något slag och under några omständigheter. Men denna gång låter det som en erbarmlig nollton från ett instrument som pajat – utan förståelse för hur publiken kommer att uppfatta Israel, och faktiskt hur väldigt många brittiska judar också kommer att se saker och ting. Att använda ord som ”legitimitet” och ”demokrati” i samband med annektering och ytterligare angrepp på palestinska rättigheter visar på en chockerande brist på etisk förståelse, för att inte nämna självmedvetenhet. Tiden kanske äntligen är mogen för sanktioner mot Israel.

Annektering är en sanningssägare.

Annektering avslöjar det plågade förhållandet mellan Israel, sionism och diasporajudar

Debatten om annekteringen avslöjar mycket som alltid har varit egendomligt och ofta oklart om karaktären i förhållandet mellan Israel och judar i diasporan.

Om man, som jag, växte upp i synagogans gemenskap och i en judisk ungdomsrörelse, borde man ha lärt sig och uppmuntrats att inse att Israel är kärnan i ens judiska identitet.

I gengäld ger Israel oss diasporajudar en privilegierad ställning och ”rätten att återvända” till ”våra förfäders hemland”.

Jag kommer inte på något annat land som påstår sig vara, inte sina medborgares stat, utan en global etno-religiös grupps stat. Jag kommer inte på någon annan grupp människor som ser sitt förhållande till en nationsstat, inte bara historiskt eller religiöst utan metafysiskt i dess betydelse och komplexitet. Det är som om jag/ vi egentligen inte kan existera utan denna stat, ej heller kan min/vår identitet som jude komma till fullt uttryck.

På bara 70 år har en religiös/ politisk ideologi, tolkningen av judisk historia, en världsbild om antisemitism, skapat ett djupt känslomässigt konstruerat paradigm som nu dominerar varje aspekt av

formellt, organiserat judiskt liv. Inte undra på då att vi blir så upprörda över Israels politik och dess rykte i världen. Vi har varit superkänsliga för denna stat, och det sionistiska tänkande som bekräftar den, sedan dagen vi föddes.

Men annektering knäcker paradigmet och blottlägger sanningar som alltid funnits om man var tillräckligt modig att titta.

Vår nationella tillflykt, vår nationella försoning, har byggts på det palestinska folkets spolieerade existens. Och med annektering är vi på väg att påbörja den slutliga etappen i deras långa och plågade fördrivning.

Vårt räddningsprojekt var endast möjligt genom en kolonialism som upplysts av en judisk särställning och en excentrisk tillämpning av europeisk nationalism. Med skrämmande ironi tog vi med oss dess delar som i årtionden hade hemsökt judisk historia och påtvingats ett annat folk.

Vi kan inte få denna historia ogjord, men vi kan välja att konfrontera den. Nu skulle det vara ett bra tillfälle.

Annektering är en sanningssägare.

Att tänka om efter annektering

Covid-19 ger upphov till många funderingar om värden och prioriteter i hela världen. Vi översköljs med postpandemiskt

omprövande. Vår tolerans för fattigdom, rasism, orättvisa och ojämlikhet har sinat under de senaste månaderna.

Det gör att sionism (säkert den enda versionen av den som fortfarande finns kvar) ser mer onåbar och föråldrad ut än någonsin tidigare. Annektering kommer beslutsamt att puffa den över till historiens andra, felaktiga sida. Ideologier som använder narrativ med särställning och säkerhet för en etnisk-religiös grupp på bekostnad av en annan, måste överlämnas till museer och akademiska kurser i historia, tillsammans med statyer på slavhandlare och sydstatsgeneraler. Vi har fått nog av detta, och nog av dem som hittar ursäkter för det.

På kort sikt ser framtiden dystert ut. Men är det något som det här året har lärt oss så är det att förändring kan ske snabbt, och den allmänna opinionen kan ändra sig radikalt. Det som nu ser okrossbart ut kan slås sönder imorgon.

*Annektering är en sanningssägare.
Lyssna på sanningen.*

https://www.patheos.com/blogs/writingfromtheedge/2020/07/annexation-even-when-delayed-is-the-great-truth-teller-on-israel-palestine/?utm_medium=email&utm_source=BRSS&utm_campaign=Jewish&utm_content=344

Översättning
Anja Emsheimer

Den mindre omöjliga Israelisk-Palestinska freden

Tanken på två stater ligger i koma men är inte död.

Roger Cohen, Kolumnist

Den 31 juli 2020

LÅT OSS SPELA det israelisk-palestinska omöjlighetsspelet. Det är dags eftersom tvåstatsfreden som jag länge har pläderat för, nu allmänt anses som ouppnåelig. Svaret, som en av de klokaste observatörerna av konflikten, Peter Beinart, nyligen har hävdat, måste vara en stat med lika rättigheter för judar och palestinier, "Ett judiskt hem som inte är en judisk stat".

Beinart, kolumnist i *Jewish Currents* och sedan länge förespråkar två stater, ändrade sig. Ja, det är fortfarande möjligt. Han gav upp en viktig övertygelse, grundad på bevis. Jag uppskattar honom för den sällsynta egenskapen i ett Amerika med orerande självsäkra personer, även om jag inte instämmer.

Omöjlighetsspelet går till så här: Först listar man skälen till att en tvåstatslösning är omöjlig innan man listar skälen till att en enstatslösning är omöjlig, och sedan bestämmer man vilken av de två är mindre omöjlig. När man gör så måste man bortse från det faktum att historien är en katalog med "omöjliga" händelser. Till slut får man dra slutsatser som återspeglar den personliga övertygelsens gåta.

Nu kör vi. En tvåstatsfred är omöjlig

därför att den 53 år långa israeliska ockupationen av Västbanken har gått för långt för att göras ogjord; därför att erövringen har blivit så accepterad att endast en handfull judiska ledamöter i Knesset ändå skulle använda ordet "ockupation"; därför att messiansk israelisk nationalism, med sitt krav på att hela landet mellan Medelhavet och Jordanfloden, obönhörligen har blivit större sedan premiärminister Yitzhak Rabin mördades för ett kvarts sekel sedan; därför att president Trumps Förenade stater har givit carte blanche till den nationalismen genom en så kallad fredsplan, som uttrycker förakt för ett genomförbart palestinskt statsstatus; därför att israelisk annektering av delar av Västbanken är en tilltagande möjlighet, regelbundet återopad av premiärminister Benjamin Netanyahu; därför att ca 640 000 judiska bosättare nu lever på Västbanken och i östra Jerusalem; därför att palestinerna aldrig har varit svagare; därför att palestinerna aldrig har blivit mer övergivna av arabstater; därför att den palestinska myndigheten, en förment interimform av självstyre, har blivit den korrupta, odemokratiska agenten för palestinsk försvagning; därför att infrastrukturen och ekonomin i israelisk makt är oåterkalleliga; därför att makten på den israeliska sidan korrumpärer

och maktlöshet för palestinier leder till en chimär av offerskap; därför att unga palestinier nu föredrar tanken på en stat; därför att israeler, efter Oslo, har andra saker att tänka på.

En enstatsfred är omöjlig. Å andra sidan kommer inte judar som i årtusenden drömt om sitt eget hemland plötsligt att erkänna att det var ett misstag och, oaktat förintelsen, lita på främlingars godhet; därför att judar tidigare hade ett "hem" i länder som Nederländerna, Frankrike och Tyskland, och drog slutsatsen av sättet som deras patriotism ledde till förintelse, att ett hem inte räckte; därför att ett Förenade stater med judar och palestinier i det heliga landet aldrig skulle komma överens om en skolbok, eller sin armés sammansättning, eller faktiskt själva namnet för staten; därför att Libanon, Syrien och Irak vittnar om de begränsade möjligheterna i Mellanöstern för en harmonisk tillvaro bland olika nationella och religiösa grupper; därför att ett land vars födelse skulle vara en befrielsens dag för halva befolkningen och för den andra halvan en katastrofens dag, det skulle vara ogenomförbart; därför att palestinier och judar som sjunger "Kumbaya" tillsammans i det alltmer nationalistiska och diskriminerande Israel med Jewish Nation State Law är långsökta; därför att hatet mellan judar och araber är mer mottagligt för en rättvis skilsmässa än påtvingad samlevnad; därför att många palestinier

fortfarande strävar efter Israels undergång och skulle se en stat som att de delvis uppnått det målet; därför att geografi och demografi antyder att en stat skulle sluta som en arabstat i Israels ställe.

Det är ett tufft samtal. Jag menar att en tvåstatsfred är mindre omöjlig och mer önskvärd, delvis därför att jag är säker på att det enda sättet att få något att likna en stat, en konfederation till exempel, är genom att etablera två stater, en israelisk och en palestinsk, som lever sida vid sida i fred och säkerhet i decennier.

När Frankrike och Tyskland 1945 efter upprepade krig valde försoning, slopade de inte sina gränser; de fogade ihop former för samarbete som ytterst gjorde gränserna osynliga och irrelevanta.

Tvåstatstanken ligger i koma tills att Trump har gått, och Netanyahu också, och Mahmoud Abbas, den palestinska myndighetens president likaså – och några till. Men det är inte mer "omöjligt" än Berlinmurens fall eller Sovjetunionens upplösande. "Det finns en distinktion mellan koma och att vara död", berättade Jeremy Ben-Ami, ordförande för den ideella organisationen J Street.

Men enstatstanken är död redan från början. Det låter inte rimligt, en 2000-talets fantasi som bygger på svepskålet att 1900-talet inte existerade.

Jag nämnde personlig övertygelse.
Folk tänker inte i ett vakuum.
Jag är inte övertygad om, som
Beinart tycks vara, att en stat skulle
garantera judars säkerhet, Israels
ultimata raison d'être. Därför kan jag
inte stödja det.

Här kommer mina övertygelser, som
jag uttryckte dem i en kolumn för
sex år sedan. Jag har inte ändrat mig.

Jag är sionist därför att mina
förfäders historia övertygar mig
om att judar behövde staten som
Förenta nationernas resolution 181
1947 röstade om med uppmaningen
att etablera två stater – en judisk,
en arabisk – i mandatet Palestina.
Jag är en sionist som tror på orden i
Israels grundläggande stadga 1948
som deklarerar att den framväxande
staten skulle grunda sig på "frihet,
rättvisa och fred som Israels profeter
hade förutsett".

Men det jag inte kan acceptera
är den förvanskning av sionism
som har sett den ofrånkomliga
ökningen av en messiansk israelisk

nationalism som gör anspråk på
landet mellan Medelhavet och
Jordanfloden; den har resulterat i det
systematiska förtrycket av ett annat
folk på Västbanken; den har lett
till den kontinuerliga expansionen
av israeliska bosättningar på själva
Västbanken som skulle bli den
framtida palestinska staten; den
isolerar moderata palestinier... i
namn av att söndra och härska; den
för en politik som kommer att göra
det omöjligt att förbli en judisk och
demokratisk stat; den söker taktiska
fördelar snarare än det strategiska
genombrottet för en tvåstatsfred; den
blockerar Gaza med 1.8 miljoner
människor instängda i sitt fängelse,
och är sen förvånad över invånarnas
återkommande utbrott; och svarar
oproportionerligt på attack.
Det kan jag som sionist
inte acceptera. Vägen ut ur
återvändsgränderna är den mindre
omöjliga vägen: två stater.

[https://www.nytimes.com/2020/07/31/
opinion/israeli-palestinian-peace.html](https://www.nytimes.com/2020/07/31/opinion/israeli-palestinian-peace.html)

Översättning
Anja Emsheimer

Välkommen till föreningen JIPF:s årsmöte 2020

Tid: söndagen 4:e oktober kl 15.00

Plats: **din dator, surfplatta, eller smartphone.**

På grund av coronapandemin har årsmötet blivit senarelagt, och
kommer att genomföras digitalt. Se mer sid 3.

Hjärtligt välkommen!

Styrelsen

Peter Beinarts kulturella betydelse

Av Yakov Hirsch den 26 Juli 2020

”Vi är inte längre nödvändigtvis ett folk som lever ensamt. Och inte heller är det längre sant att hela världen är emot oss.”

Premiärminister Yitzak Rabin i ett tal till Knesset den 13 juli 1992

”Judarna har besekrat israelerna.”

I SIN SENASTE ESSÄ argumenterar Peter Beinart för lika rättigheter för israeler och palestinier och menar även att den judiska avhumaniseringen av palestinier är det största hotet mot en fredlig framtid för israeler och palestinier; han pekar också på misstolkningen av förintelsen som ett skäl till avhumanisering. Beinart påstår att denna ”förintelselins” är det som gör det så svårt för judar att se palestinier som skapade ”b’ tselem Elohim”, till Guds avbild.

I denna avhumanisering ingår idén att palestinier är motiverade av antisemitism i sitt motstånd mot Israel. Detta krav, säger Beinart, är en följd av ”judiskt trauma”. Och, hävdar Beinart, det säger mer om oss än om dem:

Beskrivningen av palestinier som tvångsmässiga judehatare... härstammar mindre från palestinskt beteende än från judiskt trauma. Som den framlidne israeliska forskaren Yehuda Elkana, själv förintelseöverlevare, har observerat

är det som ”motiverar mycket i det israeliska samhället i dess relationer med palestinierna ... en speciell tolkning av lärdomarna från förintelsen... Men denna förintelselins förvränger hur palestinier faktiskt handlade: inte som folkmordsliknande judehatare, utan snarare som andra folk som strävar efter nationella rättigheter.

Beinart säger att även det fruktade Hamas är mer förnuftigt än vad man har fått veta, ändå hindrar förintelselinsen amerikanska judar att se detta:

Det är på grund av förintelselinsen som judar som under decennier har utvecklat relationer med Hamasledare – som den framlidne Menachem Froman, den tidigare rabbin i bosättningen Tekoa, och rabbi Michael Melchior, tidigare statsråd – förlöjligas eller ignoreras när de hävdar att dessa ledare är villiga att leva i fred.”

Om det inte vore för ”förintelselinsen” skulle det vara uppenbart att palestinier inte skiljer sig från andra människor. Med andra ord – om palestinier inte vore så avhumaniserade i den offentliga debatten, skulle det vara uppenbart att även de föredrar att inte döda eller bli dödade, när de kan uppnå sina rättigheter på fredligare sätt. Statsvetaren Ilan Peleg beskriver vilken makt förintelselinsen har på israelisk och judisk fantasi:

Förintelsen används som det "yttersta beviset" på det judiska folkets eviga offerskap. Sålunda har det kollektiva offerskapet uppstått inte bara som politiskt behjälpligt utan även som ett kulturellt odlat och psykologiskt internaliserat villkor. (p.5)

Det är orsaken till att så många upplever Beinarts perspektiv på palestinier och andra "fiender" till Israel som hotfulla. Det är inte Beinarts politik som får passioner att koka och framkalla attacker från den judiska högern och faktiskt en stor del av det judiska etablissemanget. Politik förklarar inte varför den israeliska rabbin och författaren Daniel Gordis förra veckan kallade Beinart för "det judiska folkets förrädare".

Snarare är det Beinarts vägran att visa hänsyn till det vanliga narrativet i judiskt offerskap som framkallar vrede. Beinart drar på sig motstånd i judisk politisk kultur eftersom han utmanar det vanliga judiska narrativet om judiskt och israeliskt offerskap. Peleg erbjuder mer insikt i det perspektivet: *Tron att förföljelsen inte har något samband med den åsyftade ingruppen och att det helt och hållet är produkten av aktioner som utgruppen har vidtagit (det är därför man antar att den förföljda ingruppen inte kan påverka gruppen som gjorts till offer). (2)*

Med förintelselinsen är "förföljelsen" av Israel aldrig ett

resultat av Israels beteende. Enligt perspektivet i det judiska offerskapet handlar Israel alltid i självförsvar.

I vanlig israelisk och judisk kultur innebär detta att vara en (god) jude att anamma förintelselinsen och faktiskt även ett allmänt narrativ om judiskt offerskap.

Och det är detta judiska tänkesätt som Beinart invänder mot. Liksom resten av världen ser Beinart Israel som förövaren, inte offret. Och Beinart ser offerskapet weltanschauung "som en cancer" som skadar inte bara palestinier utan även judar.

Men till skillnad mot tidigare riktar sig indignationen mot Beinarts senaste essä och kommer mest från Israel. De som vanligtvis kritiserar Beinart, de amerikanska judar som menar sig tala för resten av judarna, är på defensiven. "Talespersonerna för judarna", de inflytelserika amerikanska judar som tidigare har konfronterat Beinart och hans idéer, håller sig denna gång undan från Beinarts sätt.

Jämför denna tystnad med förra gången som Beinart förorsakade en kulturell sensation i den judiska världen. Fundera bara på vad anklagelsen mot Beinart handlade om sist han skarpt skakade om den judiska gruppen. I en kolumn 2010. Varför Israel Måste Göra Bättre, skrev Beinart: *Det är en vecka sen min essä "Felet hos den amerikanska judiska*

gruppen, publicerades i The New York Review of Books, och svaren har i stort sett stannat i en enda kritikpunkt. Från Leon Wieseltier, till Jonathan Chait, Jeffrey Goldberg, Jamie Kirchik och David Frum, den huvudsakliga anmärkningen är den att jag inte ägnade tillräcklig tid åt att diskutera Hamas, Hizbollahs, Irans och extremistgruppers ruskigheter i allmänhet.”

Beinart försökte och försöker prata om Israel, men hans kritik vill bara ta upp Israels fiender. Från det judiska offerperspektivet är Beinarts synd att han ignorerar hur hemiska Israels fiender är. att han i sin analys avfärdar deras hat mot judar.

”Det är lite märkligt... eftersom det jag skrev aldrig gjorde anspråk på att erbjuda en översikt över den israelisk-palestinska eller israelisk-iranska konflikten. Det var snarare en vädjan till amerikanska judiska organisationer att ta ställning till Israels inhemska strid mellan demokrater och auktoritära, och på så sätt hjälpa till att bevara liberal sionism i USA. Dessa amerikanska judiska organisationer behöver naturligtvis inte uppmuntras att kritisera Iran och palestinerna. Det är faktiskt just det de gör.”

Beinart talade om detta för andra judiska journalister, medan alla är fascinerade av Hamas, håller Netanyahu på att bli auktoritär och omöjliggör en tvåstatslösning.

Och det är skälet till varför dessa andra judiska journalister nu

försöker hålla en låg profil. Att hålla stånd mot Beinart nu kan bara påminna alla om deras ideologiska närhet till Netanyahus diskurs om offernaturen; de var Netanyahus ideologiska allierade genom att tysta ner Beinarts idéer här och i Israel. Andrew Sullivan blev chockad av av ”attacken mot Peter Beinart”.

Jag har haft min del av personligt förtal genom åren – på grund av min syn på äktenskap, HIV, Irak, ras, Israel och så vidare. Men den här graden av illvilligt förtal från folk som en gång i tiden främjade och stödde honom? Det är helt osannolikt.

Låt oss tänka på ett exempel på hur Beinarts och hans motståndares åsikter fungerar i den verkliga världen. Begrunda de olika reaktionerna på den palestinska ”knivintifadan” 2015. ”Varför knivhögg palestinier plötsligt och på måfå judiska israeler och även israeliska soldater? Beinart behöver inte ”antisemitism” för att förklara det palestinska våldet:

”När förtrycket möter hopplöshet, kan resultatet bli nihilistisk vrede. 2015 bröt en ”knivarnas intifada” ut i östra Jerusalem och på Västbanken. Dessa attacker som unga palestinier utförde, var inte koordinerade; de uttryckte inte några politiska krav. Den israeliska journalisten Gershon Gorenberg kallade dem för förtvivlan uttryckt med knivar”. Det är tydligt till vem Beinart riktar sitt judiska J'accuse. Läs vad Bret Stephens gjorde med ”knivarnas intifada”. I sin

kolumn 2015 i *Wall Street Journal*, ”Palestine, Det Psykotiska Stadiet”, sade Stephens att palestinsk ”blodtörst” kom från hat mot judar: *Den viktiga frågan är varför så många palestinier har gripits av sin nuvarande blodtörst - av en gemensam psykos där detta att stöta knivar i nacken på judiska kvinnor, barn, soldater och civila är en religiös och patriotisk plikt, en moralisk fullbordan.* Stephens varnar sina läsare att inte låta ”tröstande fantasier” förvränga sanningen:

Framför allt är det dags att ge hatet dess skuld. Vi förstår dess förklarande makt när det gäller amerikanskt slaveri eller förintelsen... Men vi misslyckas att göra det när hatet stör de tröstande fantasierna om alla människor som i grunden är goda eller vill samma sak för sina barn eller är kapabla att känna empati.

I Israel är palestinier idag mitt i en kampanj för att döda judar med kniv, en i taget. Det är psykotiskt. Det är ondskefullt. Att kalla det för något annat är att fungera som en apologet och medbrottsling. [min betoning]

Stephens säger att det bara var politisk korrekthet som stoppade folk från att erkänna palestiniernas (judiska) ”blodtörst”. Alla vet vi att palestinierna inte är ”egentligen goda”, och att de inte är människor ”som vill samma sak för sina barn eller är kapabla till empati”, tillkännager Stephens.

Det här är den avhumaniseringen som Beinart talar om.

Och han går längre och säger att det är en ”cancer” i det judiska samhället:

Denna avhumanisering under sken av att vara realistisk är en cancer. Den inte bara gör palestinier till nazister, den gör var och en som tar upp den palestinska saken till nazistsympatisör, skyldig till antisemitism tills att han bevisats vara oskyldig.

Och de här judarna som delar perspektivet att palestinier är människor ses som förrädiska:

Under tidigare epoker kallades bannlysta judar för apikorsim, icke-troende. Idag kallas de kapos, nazistkollaboratörer... även när – som ofta är fallet – de som anklagar dem aldrig har öppnat en bok av en palestinsk författare eller ätit i ett palestinskt hem.”

Ur offerskapets perspektiv är det verboden att se världen utifrån den andra sidan. Varför skulle någon jude vilja ha med palestinier att göra när det är antisemitism att bedriva palestinsk nationalism?

Detta är det kulturella tabut som Beinart bryter. Beinart kräver att judar ska känna empati med palestinier. Han har inte perspektivet av ”offerskap”, ”förintelselinsen”, som Bret Stephens och hans läsare har. Och det är det som gör Peter Beinart så viktig. Beinart odlar och

omvänder ett judiskt victimhood-free perspektiv. Som jag skrev för två år sedan i diskussionen om Beinarts ideologiska skillnader med Jeffrey Goldberg om BDS:

Både Goldberg och Beinart kommer med judiska argument. De använder judisk auktoritet för att göra en poäng av det. Beinart säger att lärdomen av "antisemitism" inte är att "avhumanisera" BDS-anhängare, medan Goldberg säger att lärdomen av judisk historia är att BDS-anhängare borde behandlas som de som bojkottade judiska affärer i Nazityskland. Peter Beinart representerar en alternativ judisk moralisk klarsyn i förhållande till den som Goldberg har förfäktat så länge, den som nu representerar traditionell judisk visdom.

Det är på grund av Stephens och hans likar som så många tror, som den amerikanska ambassadören i Israel, David Friedman 2016 framförde anklagelsen, att Peter Beinart och andra J Street-anhängare är "långt värre än kapos". När allt kommer omkring är Beinart enligt Stephens, "en apologet och en medbrottsling" - och det är också de som håller med honom. Om man inte tror att palestinskt våld beror på en psykotisk, palestinsk judisk blodtörst, är man enligt Bret Stephens antingen naiv eller en självhatande jude.

Detta är inte bara Stephens likudperspektiv. Jeffrey Goldberg, förment liberal redaktör för *The Atlantic*, låter som Stephens, och

inte som Beinart och Gorenberg i sin artikel, "The Paranoid, Supremacist Roots of the Stabbing Intifada: Knife Attacks on Jews in Jerusalem and Elsewhere Are Not Based on Palestinian Frustration over Settlements. But on Something Deeper".

Israeliska säkerhetsexperter och akademiker är nästan eniga om att Beinarts mer eftertänksamma syn på palestinska motiv reflekterar en verklighet. I motsats till Stephens och Goldberg ser israeliska experter inte någon antisemitism i knivattackerna. Och staten Israels säkerhet kräver att deras svar på denna fråga är så precist som möjligt. När Shin Bet studerade sina överordnades fråga, fann de att de flesta av dem som attackerade hade "personliga problem" som motiverade dem särskilt "en extrem personlig eller ekonomisk situation", som "våld i hemmet..., brist på respekt för familjen, misslyckad studentexamen... och allvarliga psykologiska frågor". Medan Bret Stephens ser en "psykotisk" grupp som gripits av blodtörst och moralisk tillfredsställelse genom att mörda, upptäckte Shin Bet att de flesta attackerna inte ens var nationalistiska, än mindre antisemitiska. Men perspektivet offerskap är det enda som ses som kosher i Israel. Det enda möjliga berättigandet i israeliska ledares krav på medborgargården är att palestinierna drivs av judisk blodtörst.

Carolina Landsmann beskrev i Haaretz den politiska atmosfären under knivintifadan och citerade flera ledande lagstiftare: *Naftali Bennett säger att "terrorister måste dödas, inte frias"; Yair Lapid klagör, "Man måste skjuta för att döda alla som drar kniv eller skruvmejsel"; Bezalel Smotrich skriker, "En terrorist som ger sig av för att mörda judar, hur gammal han än är, får inte komma tillbaka levande"; och Gilad Erdan deklarerar, "Varje terrorist måste veta att han inte kommer att överleva den attack han håller på att utföra".*

Detta samtal skulle inte vara möjligt om det inte vore för den felaktiga idén om att palestinskt våld alltid handlar om judarna.

Eller fundera på denna video om hur "själv-mord av IDF" ser ut. Den här unga kvinnan är långt ifrån Bret Stephens Nazi/Jihadi. Och medan Stephens ser palestinier som att de "söker moralisk tillfredsställelse" genom att döda judar, menar Mossads f.d. chef att palestinskt våld är helt begripligt om än inte berättigat.

Ej heller behöver akademiker antisemitism för att förklara palestinskt våld. Sociologen John Murray Cuddihy kom med ett argument som förutsåg Beinarts kritik om "avhumanisering" när han diskuterade en palestinsk terroristattacker 1978 där man siktade på kvinnor och barn. Den israeliska

premiärministern Menachem Begin sade i The Jewish Press att offren dödsats

"bara för att de var judar, bara för att de var medborgare i Israel. De föll i händerna på mördarna som riktade sina pilar mot det judiska hjärtat"

Cuddihy hävdade att Begins ordval, "bara för att de var judar", säger mer om Begin än om terroristerna: *För att klagöra detta mer – låt mig använda ett fantasifullt exempel. Antag att irländarna ansåg sig vara "Israels förlorade stam", och i ett anfall av nationalism, våldsamt återvändande och ockuperade Palestina 1948; sålunda ärvde de hela arabvärldens hat som judar faktiskt har ärvt. Antag så att arabiska terrorister hade sprängt en buss full med irländska kvinnor och barn den 11 mars 1978, och att den irländska premiärministern hade skrikit "Dessa kvinnor och barn döddes av mördare bara för att de var irländare." Skulle det inte stå klart för alla att de hade dödsats inte för att de var irländare, utan snarare för sitt beteende, för det araberna trodde att de hade gjort, för deras handlingar, deras ockupation?*

Med andra ord påstod Cuddihy att dessa terroristattacker ägde rum inte för att israeler är judar, utan för att de hade ockuperat palestinsk mark.

Detta tänkesätt att "bara för att de var judar" vad gäller palestinskt våld är nu vedertagen visdom i den judiska världen. Men det har

inte alltid varit så. Beinart påpekar att även tidiga sionister insåg anledningen till att palestinier dödade judar:

Före det israeliska statsbildandet beskrev kända sionister själva palestinskt motstånd inte som folkmord utan som begripligt. "Varje ursprungsbefolkning i världen gör motstånd mot koloniserare så länge man hyser det minsta hopp om att kunna befria sig själva från faran att bli koloniserad", skrev den hökaktige [Vladimir] Jabotinsky 1923. "Det är det som araberna i Palestina gör."

Före statsbildningen erkände sionister att våldet och hatet de framkallade var "för deras beteende, för vad araberna trodde att de hade gjort, för deras handlingar", med Cuddihys ord.

Och detta perspektiv av offerskap, hävdar Beinart, resulterar i en djup brist på sympati för palestinskt lidande:

Akademisk forskning hävdar att ju djupare israeliska judar i sig har införlivat ett narrativ om historisk judisk förföljelse, desto mindre sympati har de för palestinier.

Det är därför man ser den israelisk-palestinska konflikten genom förintelselinsen och som en "station på väg mot helvetet". Att tro att palestinierna motiveras av hat mot judar skulle mycket väl kunna leda till omplaceringar och etnisk rensning om Israel annekterar

Västbanken, varnar Beinart.

Så varför är det Bret Stephens uppfattning om palestinier som dominerar i Israel och i den amerikanska judiska gruppen? Och varför är den uppfattningen så förhärskande när t.o.m. israeliska säkerhetstjänstemän ser världen som Beinart gör?

Det är samhällsvetenskap som kan hjälpa oss att ge upp (packa upp) Stephens weltanschauung som jag kallar "hasbara culture". I *Victimhoos Discourse in Contemporary Israel*, definierar socialpsykologen Yechiel Klar termen "PIVO":

Den ständiga inriktningen i offerskapet hos ingruppen (PIVO) är tron att ingruppen (t.ex. det judiska folket) är ett evigt offer som förföljs av olika fiender. Denna inriktning ser offerskapet som ingruppens öde, med hänsyn till den ständiga och orubbliga fiendligheten och illvilliga avsikter hos många grupper mot ingruppen...

Även under olika maskeringar är hatet mot oss i huvudsak detsamma: *Alla våra fiender genom historien har en gemensam nämnare – viljan att förrinta oss (p. 110).*

Skälet till att Peter Beinart är en så viktig person i judisk kultur är att han är den mest tongivande amerikanska judiska journalisten utan en PIVO-världsåskådning.

Men fastän Stephens och resten

av lärda judar i det förgångna har anklagat Beinart för naivitet eller trolöshet, har det nu varit anmärkningsvärt tyst från det hållet. Det lämnades åt Anti-Defamation League att påminna Beinart om att han tog ställning för judiska fiender. Ken Jacobson i ADL sade att Beinarts åsikter ”uppmuntrar antisemiter”.

Men Beinart har ändrat sig; den nye Beinart tar inte längre hänsyn till diskursen om judiskt offerskap. Som svar till Jacobson tweetade Beinart:

”Jag går vidare med detta eftersom ADL i åratal har missbrukat den moraliska auktoritet man hävdar är ett resultat av vårt folks tragiska historia att smutskasta kritik av Israel”.

Beinart säger till ADL: ni hyser stort hat mot förmodade hatkrigare. Beinarts anklagelser mot, och att han utmanar ADL, visar att han inte längre ger efter för de judiska väktarna av narrativet om offerskapet.

Och det är denna strid för ”moralisk auktoritet” mellan Beinart och ADL om vems världsåskådning bäst representerar judisk uppfattning som kommer att skapa amerikansk, judisk och israelisk politisk kultur. Vare sig det är en stat eller två stater, kommer de judar i Israel som delar Beinarts perspektiv kunna nå en anpassning till palestinsk nationalism. Det är detta att se världen genom förintelselinsen som

hindrar en fredlig lösning av den många århundraden långa kampen mellan judisk och palestinsk nationalism.

I sitt kapitel i *Victimhood Discourse in Contemporary Israel*, ”Transforming Victimhood”, talar den israeliska forskaren Irit Kenyan om den roll som folk som Peter Beinart spelar i långvariga konflikter:
Även i grupper inbegripna i långvariga konflikter finns det en minoritet av gruppmedlemmar som känner empati för offren på den andra sidan. Utmaningen är att använda denna minoritet som en hävstång för att väcka en sådan känsla i resten av samhället. (p. 142)

Hur övertygande Peter Beinart och hans ideologiska bundsförvanter i diasporan och Israel är kommer att bestämma huruvida framtiden kommer att rymma fred, eller som det ser ut att bli nu, en station på vägen till helvete.

https://mondoweiss.net/2020/07/the-cultural-importance-of-peter-beinart/?utm_source=mailpoet&utm_medium=email&utm_campaign=daily-email-mailpoet

Översättning
Anja Emsheimer

26 August 2020

Höga representant/vice ordförande Josep Borrell
Europeiska kommissionen

Kära Dr. Borrell,

Jag skriver för att uppmärksamma dig på de förnyade israeliska planerna att i stor skala bygga bosättningsområden i E1-området på Västbanken. Den strategiska betydelsen av E1 är välkänd. Om Israel tillåts att genomföra detta då kommer Västbanken att skäras genom och nord separeras från Syd och därigenom förstöras möjligheten att skapa en oberoende palestinsk stat. Netanyahu gör förmodligen detta nu som en dubbel avledningsmanöver. I Israel vill han avleda människors uppmärksamhet från sitt misslyckande med annekteringen av Jordandalen och sin korruptionsrättegång. Utanför Israel vill han använda annekteringsfrågan och överenskommelsen med Förenade Arabemiraterna för att distrahera människorna från hans planer på att bygga i E1.

Peace Now:s bifogade dokument "invändningen mot att bygga en ny bosättning i E1" och sammanfattningsdokumentet uppvisar detaljer om planerna. Anbudsförfrågningar skulle kunna utfärdas så snabbt som inom sex månader.

Vi uppmanar kommissionen att klargöra för den israeliska regeringen att bosättningsbyggandet i E1 kommer att bemötas med allvarliga negativa konsekvenser för Israel.

Med vänliga hälsningar,
Dror Feiler, ordförande, EJJP, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred, Stockholm
Arthur Goodman, parlamentarisk och diplomatisk sambandsansvarige Jews for Justice for Palestinians, London

c.c.

Susanna Terstal, särskild representant för fredsprocessen i Mellanöstern
Neil Mac Call, avdelningschef (MENA.2)

<https://peacenow.org.il/en/objection-to-building-a-new-settlement-in-e1>

http://peacenow.org.il/wp-content/uploads/2020/08/E1_Objection_Eng.pdf

Slaget om område E 1

Peace Now, Ir Amim och Association of Environmental Justice i Israel har gemensamt överklagat hos Higher Planning Council of the Civil Administration om planerna att bygga ca 3500 bostäder i E 1. Parallellt med detta har organisationerna satt igång en kampanj (tillsammans med NGO:n Mechazkim) som uppmanar allmänheten att underteckna en protestskrivelse, och inom några dagar hade den redan skrivits på av mer än 1500 motståndare.

Kvällen före det senaste valet gav premiärminister Netanyahu order om att påskynda byggplanerna för E 1. Därefter offentliggjordes plan nr 420/4/7 och 420/4/10 för uppförandet av 3412 bostäder i ett område öster om östra Jerusalem i hjärtat av Västbanken. De som protesterar måste senast den 28 augusti 2020 skicka in sina invändningar.

Byggnad i E 1 bedöms som i hög grad ödesdigert för en möjlig tvåstatslösning eftersom den delar Västbanken i två regioner – en nordlig och en sydlig – och hindrar utvecklingen av ett centralt storstadsområde mellan Ramallah-östra Jerusalem-Betlehem på Västbanken. Även från ett israeliskt perspektiv på utvecklingen och planerandet kommer en bosättning i E 1 göra mer skada än nytta och kan leda till att Jerusalem försvagas

ekonomiskt och socialt. Hela texten om motståndet mot E 1.

Huvudargumenten för invändningen:

Invändningen hade förberetts av arkitekt Uri Reicher, som är specialiserad på regional planering och i synnerhet på palestinsk planering på Västbanken.

A. E 1-området är mycket nödvändigt för palestiniernas utveckling (liksom även metropolen Tel Aviv är väsentlig för Israels utveckling); därför skulle israeliskt byggande på E 1-området kunna förstöra möjligheterna för fred.

Byggnad i E 1 kommer allvarligt att förstöra utvecklingskapaciteten i en palestinsk stat eller något oberoende palestinskt område. E 1 är den enda mark som är kvar i storstadsområdet Betlehem-Jerusalem-Ramallah, vilket möjliggör att ett storstadsområde utvecklas något som är viktigt för ekonomisk tillväxt och utveckling.

Utan E 1-området kan ingen hållbar palestinsk stat upprättas, med en potential för ekonomisk och social utveckling och med en huvudstad i östra Jerusalem. Detta är nödvändiga villkor för att uppnå fred och en tvåstatslösning, och därför menar man att bosättningar i E 1 är livsfarliga för möjligheten till fred.

B. En bosättning i E 1 skulle skada östra Jerusalem utvecklingspotential

Östra Jerusalem är den största palestinska staden på Västbanken. Ungefär 450 000 palestinier bor i Jerusalem och angränsande områden (som t.ex. Abu Dis, Anata och andra). E 1 är det enda markområdet kvar i östra Jerusalem av betydande storlek, kvalitet och kontinuitet för stadens utveckling. Området E 1 har mycket bra förbindelser med östra Jerusalem vilket medger förstklassig kontakt med staden och är viktigt för den ekonomiska och sociala utvecklingen. **Israeliskt byggande i E 1 kommer att stänga av östra Jerusalem från det palestinska området, förorsaka stadens död och medföra att den hamnar i periferin av själva det palestinska områdets hjärta.**

C. En bosättning i E 1 skulle skada utvecklingspotentialen i det centrala palestinska storstadsområdet mellan Ramallah-östra Jerusalem och Betlehem. E 1 är viktigt inte bara för östra Jerusalem utan för hela storstadsområdet. Området från Ramallah, östra Jerusalem och Betlehem är det centrala ekonomiska, offentliga och kulturella centret på Västbanken liksom även det historiska, statliga centret samt för turism på Västbanken. E 1 är ett av de enda markområdena kvar i hjärtat av storstadsområdet, och har därför speciell utvecklingspotential och en mycket mer betydelsefull funktion jämfört med andra markområden. Till exempel reseavståndet till arbetsplatser, möjligheten att ge service till många större

omgivningar och städer runt om, och mer därtill.

D. En bosättning i E 1 skulle skada utvecklingspotentialen på regional nivå på hela Västbanken

Inte bara storstadsområdet Ramallah-östra Jerusalem-Betlehem ligger på pendlingsavstånd från E 1 (på rimligt pendlingsavstånd till arbetsplatsen varje dag), men även andra orter och städer som Jeriko i öster och Biddu i väster. Område E 1 ligger i hjärtat av sträckan mellan Jenin och Hebron längs motorväg 60 på Västbanken. Det här området är viktigt för utvecklingen på regional nivå (utvecklingen på andra områden som i Jordandalen har inte samma kvalitet som den i det här viktiga området). Området E 1 ligger också vid Jerusalem-Jerikovägen vid en korsning av möjlig regional betydelse, och är en potentiell regional knutpunkt som förbinder Jeriko (och på sikt Jordanien), med norra och södra Västbanken, intill större vägar. Ett sådant område kan användas för unika regionala ändamål som inte är möjliga i andra områden – som ett centralt affärsdistrikt, ett viktigt arbetscenter, en nationalarena, regeringsinstitutioner och öppna områden med hus och arbetsplatser.

E. Israeliskt byggande i E 1 kommer att utgöra en skriande diskriminering och kränka rätten till jämlikhet

Under de 53 åren med israeliskt styre på Västbanken har en politik med en skriande diskriminering

införts i allt som har med fördelning av mark att göra, planering och byggande. Medan Israel till exempel har anlagt över 130 officiella bosättningar, dussintals med israeliska industriområden, stenbrott, turistområden och mer därtill, har Israel inte anlagt en enda boplats för den palestinska befolkningen. Av de hundratusentals dunam med statlig mark som anslagits för olika ändamål på Västbanken, har 99.8 % anslagits för israeliskt bruk och endast 0.2 % för palestinier. I sitt avgörande enligt Expropriation Law (Regulation Law) i juni 2020 bestämde Israels högsta domstol att denna diskriminering är olaglig, och att palestinier har rätt till jämlikhet. Byggande i E 1 för israeler skulle utgöra en diskriminering och i det här sammanhanget även en kränkning av internationell lag.

F. När det gäller israelisk utveckling är E 1 geografiskt isolerat från alla israeliska områden

E 1 hänger ihop med västra Jerusalem och Ma'ale Adumim genom en intercityväg utan möjlighet till någon väsentlig utveckling. Egentligen är det ytterligare en förort till Jerusalem, avskild från staden, som likaväl kan byggas någon annanstans kring Jerusalem.

G. En bosättning i E 1 skulle försvaga Jerusalem och tömma dess befolkning på affärsfolk

- Som i andra förortsfall har en "donut" bildats där stadscentret är den svagaste delen. De principer för utveckling som har lagts fram i premiärministers kontor som nationell policy talar om koncentrationen av Jerusalems utveckling i själva staden, om förnyelse av staden och om att stärka centret snarare än i förorterna.

Översättning
Anja Emsheimer

Välkommen till föreningen JIPF:s årsmöte 2020

Tid: **söndagen 4:e oktober kl 15.00**

Plats: **din dator, surfplatta, eller smartphone.**

På grund av coronapandemin har årsmötet blivit senarelagt, och kommer att genomföras digitalt. Se mer sid 3.

Hjärtligt välkommen!

Styrelsen

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

E-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred
Ordförande:

Olle Katz, tel.: 0708943402

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år • Se också sid 23.

Gåvor tas tacksamt emot på

plusgiro 475 29 17-7